ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 14

ΦΥΣΙΣ

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1902

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρὰ τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΔΥΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΑΙ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ

ΕΝ ΝΕΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΑΝΕΥ ΚΥΑΘΩΝ

Χαρακτηρισμὸς τῶν κυριωτέρων τηλεγρ. συστημάτων καὶ διαφορὰ τούτων ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου.

Προνόμιον τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Φύσεως»

Σ γνωστόν, ἡ σύγχρονος τηλ. ἀνταπόκρισις ἐνεργεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ συνθηματικοῦ συστήματος Μόρσ παρ' ἅπασι τοῖς κράτεσι τῆς ὑφηλίου· παρά τισι δὲ τούτων ἐπιβοηθητικῶς χρησιμοποιεῖται τὸ τυπωτικὸν δι' ἀπ' εὐθείας τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου σύστημα τοῦ **Hughes**, ὁ αὐτόματος τοῦ **Wheastone** καὶ ὁ **syphon-recorder**, ἐν χρήσει ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Ἄγγλοις καὶ ταῖς Ἑταιρείαις τῶν καλωδίων, ὁ διὰ γαλβανομέτρου ἀντανακλαστικὸς ἐν χρήσει ἐν τοῖς μεταξὺ Μασσαλίας-Ἀλγερίου καλωδίοις, ὁ τοῦ **Baudot** ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ καὶ ὁ τοῦ **Breguet** διὰ βελόνης (**Cadran**) ἐν τοῖς σιδηροδρομικοῖς ἰδίως σταθμοῖς. Τὸ καταλληλότερον ὅμως, οἰκονομικώτερον, εὐχερέστερον καὶ ἁπλούστερον ἤδη σύστημα θεωρεῖται τὸ τοῦ Μόρσ, ὅπερ ἀνακαλυφθὲν ὑπὸ τοῦ ὁμωνύμου ἐφευρέτου, οὐ μόνον δὲν ἐπαύσατο λειτουργοῦν ἔκτοτε παρ' ἅπασι τοῖς κράτεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐφηρμόσθη ἀπανταχοῦ τῆς ὑφηλίου, ὅπου συνεστήθησαν νέοι τηλ. σταθμοί, εἰσήχθη δὲ ἀπό τινος καὶ εἰς πάντας σχεδὸν τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς.

Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ ἡμετέρου τηλ. συστήματος, πολὺ τελειοτέρου, καλειτέρου καὶ ὡραιοτέρου, οὕτινος θέλομεν ζητήσῃ προσεχῶς τὸ προνόμιον ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ καὶ θέλομεν ἔχει συμμετόχους ἐπὶ μεγάλῃ ὠφελείᾳ καὶ τοὺς θέλοντας ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἐκ τῶν προτέρων νὰ συμμετάσχωσι τῆς ἐπιχειρήσεως, θὰ περιγράψωμεν ἐν ὀλίγοις ὧδε τὴν λειτουργίαν τῶν ἐν χρήσει ἀνωτέρω συστημάτων, ἵνα κάλλιον οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν καὶ διαφορὰν τούτων ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου.

Τὸ σύστημα τοῦ Μόρσ, ὡς καὶ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε ἠλεκτρικῶν συστημάτων ἐρείδεται ἐπὶ τῆς ἕλξεως τοῦ ὁπλισμοῦ τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, δι' οὗ κανονίζονται ἐν συνδυασμῷ τὰ σημεῖα του πρὸς τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Καὶ ἐν μὲν τῷ μορσικῷ τηλεγράφῳ αἱ ἕλξεις ἀπ' εὐθείας τοῦ ὁπλισμοῦ ἀνταποκρίνονται πρὸς γραμμὰς καὶ στιγμάς, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις συστήμασι τοῦ **Baudot**, **Breguet**, **Wheastone** κτλ. ὁ ὁπλισμὸς χρησιμεύει πρὸς κίνησιν βελονῶν καὶ ἀκίδων, δεικνυουσῶν τοὺς χαρακτῆρας ἢ κινουσῶν τροχούς, δι' ὧν ἐκτυποῦνται ἀπ' εὐθείας τὰ γράμματα ἐπὶ χάρτου. Ἐν ἅπασιν ὅμως τοῖς μηχανήμασι τούτοις δὲν ἐπικρατεῖ ἀπόλυτον σύστημα τάξεως, ἁπλότητος καὶ εὐχερείας. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ σύστημα τοῦ Μόρσ παρέχει σχετικήν τινα ἰδιότητα καὶ προτιμᾶται ἐν ὅλαις ταῖς τηλ. συγκοινωνίαις, πλὴν ἡ συνθηματικὴ καὶ προβληματικὴ αὐτοῦ ἀνοχὴ θὰ ἐπικρατήσῃ κατ' ἀνάγκην μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως καὶ ἐφαρμογῆς τελειοτέρου συστήματος.

Σύστημα Σαμουὴλ-Μόρσ.

Ἐφευρέτης τοῦ συστήματος τούτου εἶναι

ὁ Σαμουὴλ Μόρσ, ἀμερικανός, ὅστις τῷ 1843 ἐφήρμωσεν αὐτὸ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ ἐξακολουθεῖ ἔτι λειτουργοῦν ἐν ἅπασι τοῖς Κράτεσιν.

Τὰ σημεῖα τοῦ Μόρσ ἐκτυποῦνται εἰς γραμμὰς καὶ στιγμὰς ἐπὶ ταινίας χάρτου, φερομένης ὑπὸ τὸ ἐλατήριον διὰ τροχοῦ ὡρολογίου· ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ κτύπου, τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἁφῆς ἐννοοῦνται εὐκόλως τὰ σημεῖα ταῦτα ὑπὸ πεπειραμένου ὑπαλλήλου.

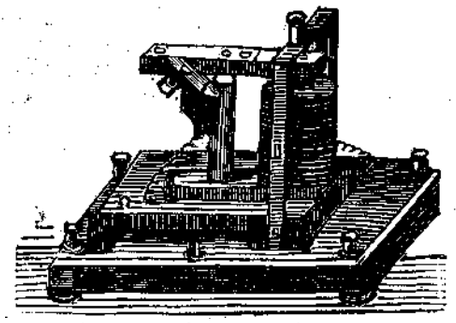

Ἠλεκτρομαγνήτης μετὰ τοῦ ὁπλισμοῦ του.

Ἐν τῷ ἄνωθι ἠλεκτρομαγνήτῃ διερχομένου τοῦ ρεύματος διὰ τοῦ πηνίου, ἕλκεται ὁ ἄνωθι αὐτοῦ ὁπλισμὸς τοσάκις, ὅσας φορὰς ἀποστείλωμεν ρεῦμα. Ἡ δὲ ἀποστολὴ τῶν σημείων εἰς τὸν ἀνταποκρινόμενον σταθμὸν γίνεται διὰ χειριστηρίου, ὅπερ ἐν κανονικῷ ρυθμῷ κλεῖον καὶ ἀνοῖγον τὸ κύκλωμα, ἀποτελεῖ διὰ καταλλήλου ἁφῆς γραμμὰς καὶ στιγμάς, σχηματιζούσας κατὰ συνθήκην τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.

Τὸ σύστημα τοῦ Μόρσ τιμᾶται φρ. χρ. 225 δηλ. χειριστήριον καὶ δέκτης (συσκευή) μεταβιβάζει δὲ κατὰ μέσον ὅρον 25 ἁπλᾶ τηλεγραφήματα καθ' ὥραν, ἐκ 30 τὸ πολὺ λέξεων, ἕκαστον, ἤτοι περὶ τὰς 750 λέξεις. Ὁ ὑπάλληλος ὅμως ἀπαυδᾷ εὐκόλως, καθόσον ταυτοχρόνως ἀναγινώσκει συμβολικὰ σημεῖα, ἐκ γραμμῶν καὶ στιγμῶν ἀποτελούμενα, ἅτινα μεταφράζων εἰς τὴν παριστωμένην διάλεκτον, ἀντιγράφει ἐπὶ χάρτου καθαρῶς εἰς διπλοῦν καὶ συνάμα ὁ νοῦς ἀσχολεῖται εἰς τὴν μηχανικὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανήματος. Τοῦτέστι νοῦς, κρίσις, ὀφθαλμοὶ καὶ χεῖρες διατελοῦσιν ἐν διηνεκεῖ ἀσχολίᾳ καὶ συνεπῶς ἔχομεν παραδείγματα, καθ' ἃ πολλοὶ τούτων ἔπαθον τοὺς ὀφθαλμούς, τὰς χεῖρας ἢ τὴν κρίσιν. Ἂν δέ, ὡς συμβαίνει παρὰ τοῖς Ἄγγλοις καὶ Γερμανοῖς ἐπιβάλλεται αὐστηρὰ ἐπίβλεψις αὐτοῖς, πρὸς πρόληψιν τῶν συνήθων λαθῶν καὶ ὑπηρεσιακῶν παραπτωμάτων, οἱ τοιοῦτοι ὑπάλληλοι γίνονται εὐήθεις καὶ θύματα τῆς τηλ. ὑπηρεσίας. Παρ' ἡμῖν οἱ τηλ. ὑπάλληλοι θεωροῦσι τὴν ἐργασίαν ταύτην ὡς πάρεργόν τι, ἐργάζονται μὲ μεγάλην ἐλευθεριότητα καὶ διασκεδάζουσι κοπιῶντες ἀποφεύγοντες οὕτω τὰς συνεπείας τῆς κοπώσεως.

Σύστημα πίνακος διὰ δείκτου (à cauran)

Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Γουΐστωνος (Wheastone) καὶ ἐφηρμόσθη εἰς τοὺς σιδηροδρ. Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Ἕνεκεν ὅμως τῶν προσκομμάτων, ἅτινα παρουσιάζει ἀντικατέστάθη διὰ τοῦ Μόρσ.

Τὸ τηλ. τοῦτο σύστημα ἁπλῶς δεικνύει ἐπὶ πίνακος τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου διὰ βελόνης κινουμένης καὶ σταματώσης ἐπὶ σημείου, ὁριζομένου ἐκ τοῦ ἀποστέλλοντος σταθμοῦ. Φέρει καὶ τοῦτο, ὡς γενικῶς προείπομεν, ἠλεκτρομαγνήτην, οὗτινος ὁ ὁπλισμὸς περιορίζεται κανονικῶς εἰς ἁπλᾶς μονομερεῖς κινήσεις τοῦ χειριστηρίου, ἀπαρτιζομένου ἐκ στρογγύλου πίνακος, ἐφ' οὗ σεσημείονται τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ περιστροφικῆς λαβίδος, ἥτις ἅπτεται τοσούτων ἀκίδων, ὅσων γραμμάτων ἀποτελεῖται ὁ πίναξ τῆς ἐνδείξεως.

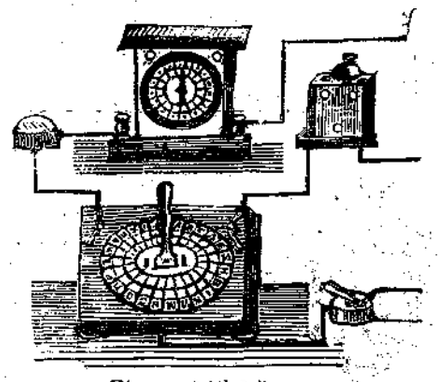

Σύστημα δι' ἐνδείξεως.

Ὄπισθεν δὲ τοῦ πίνακος τούτου ὑπάρχει ἀγκυστρεειδὲς ἐλατήριον, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ νὰ σταματᾷ τροχόν, στρεφόμενον περὶ τὸν ἄξονά του διὰ συστήματος ὡρολογίου καὶ ἐνδεικνύει οὕτω τὸ γράμμα, ἐφ' οὗ ὁ δείκτης τοῦ χειριστηρίου σημειοῖ. Οὕτω διὰ νὰ τηλεγραφήσωμεν τὸ Γ, θὰ στρέψωμεν ἐπὶ τριῶν ἀκίδων τὸν δείκτην διὰ νὰ στραφῇ τρὶς ὁ τροχὸς τῆς παραλαβῆς, ἵνα σταματήσῃ ἐπὶ τοῦ σημείου Γ καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἑκάστη στροφὴ τοῦ δείκτου ποιεῖ 13 ἐκπομπὰς ρεύματος καὶ 13 διακοπάς, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 26 κινήσεις. Ἐν καλῷ δὲ κατηρτισμένῳ μηχανήματι, ἡ βελόνη δύναται νὰ διανύσῃ τοὐλάχιστον δύο στροφὰς καὶ ἡμίσειαν ἐπὶ τοῦ πίνακος κατὰ δευτερόλεπτον, αἵτινες ἀνταποκρίνονται πρὸς 33 ἐκπομπὰς

καὶ 33 διακοπάς. Ἐν τῇ πράξει ὅμως δέον νὰ βασισθῶμεν ἐπὶ μιᾶς μόνον στροφῆς τῆς λαβίδος τοῦ δείκτου κατὰ δευτερόλεπτον. Ἑκάστου δὲ γράμματος ἀπαιτοῦντος κατὰ μέσον ὅρον ἡμίσειαν στροφὴν καὶ ἥμισυ δευτερόλεπτον στάσεως, ἔχομεν ταχύτητα 60 γραμμάτων καθ' ἕκαστον λεπτὸν τῆς ὥρας, ἤτοι 10 λέξεις, ἑκάστης λέξεως περιλαμβανούσης 5 γράμματα, ἤτοι 30 τηλεγραφήματα τὴν ὥραν.

Τὸ σύστημα τοῦτο πρακτικώτερον ἐτελειοποίησεν ὁ Breguet καὶ χρησιμοποιεῖται ἔτι παρά τισι γραφείοις ἐν Εὐρώπῃ.

Ὁ Τηλέγραφος διὰ μαγνητικῶν βελονῶν.

Οὐδὲν ἄλλο εἶνε τὸ σύστημα τοῦτο ἢ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Ἔρστεδ καὶ Φαραδάϋ, ἤτοι συνδυασμὸς τῆς ἀποκλίσεως τῆς μαγνητικῆς βελόνης διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ τῶν ἐξ ἐπιδράσεως ρευμάτων. Ἐφευρέται δὲ αὐτοῦ θεωροῦνται οἱ καθηγηταὶ Γάους καὶ Βέμπερ, οἵτινες ἐφήρμωσαν αὐτὸν εἰς τὴν πρακτικὴν τηλεγραφίαν, τῷ 1834. Τὸ ἀλφάβητον αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς κινήσεως μαγνητισμένης ράβδου δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν. Τὸν διὰ τῶν βελονῶν ὅμως τηλέγραφον βραδύτερον ἐτελειοποίησεν ὁ Σταϊνχάλ, ὅστις εἶχε τὴν ἐπίνοιαν νὰ διαπεράσῃ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα διὰ χαλκίνου ἀγωγοῦ, ὅστις σχηματίζει πολλαπλασιαστὰς 400 καὶ 600 στροφῶν ἐκ σύρματος ἀπομεμονωμένου πολὺ λεπτοῦ· εἰς τὸ μέσον δ' ἑκάστου τοιούτου ὑπάρχει μαγνητικὴ βελόνη, ἥτις ἀναλόγως τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ κλίσεώς της καὶ τῆς κατὰ βούλησιν διευθύνσεως τοῦ ρεύματος δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ δεικνύει τὰ σημειούμενα γράμματα. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀνταποκρίσεως ἀπαιτεῖ ἀδιάκοπον κοπιώδη προσοχὴν ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου, ἐτροποποιήθη τὸ σύστημα τοῦτο διὰ τῆς προσθήκης δύο μικρῶν κωδώνων διαφόρου ἤχου, τοῦ μὲν ἄντικρυ τοῦ βορείου πόλου, τοῦ δὲ ἄντικρυ τοῦ νοτίου. Ἐκ τῆς διαφορᾶς δὲ τῆς διευθύνσεως τοῦ ρεύματος, τοῦ ἤχου τῶν κωδώνων καὶ διαφόρων ἄλλων συνδυασμῶν ἐπετεύχθη τὸ διὰ βελονῶν ἀλφάβητον νὰ μεταβιβάζεται εὐχερέστερον.

Ἄλλο εἶδος τηλεγράφου διὰ μαγνητικῶν βελονῶν εἶνε καὶ τοῦ Γουΐστωνος ὅστις ἐλειτούργησεν ἀπὸ τοῦ 1841 μέχρι τοῦ 1846, ἀλλ' ἕνεκα τῶν προσκομμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπαρουσίαζε καὶ ὁ μηχανισμὸς καὶ τούτου ἐγκατελήφθη, ἐπινοήσαντος τοῦ Γουΐστωνος τὸν διὰ δύο συρμάτων καὶ δύο μαγνητικῶν βελόνων τηλέγραφον, τοῦ ὁποίου ἤδη γίνεται χρῆσις εἰς τοὺς σιδηροδρόμους τῆς Ἀγγλίας. Τὸ ἠλεκτρικὸν κύκλωμα διακόπτεται καὶ ἀποτελεῖται κατὰ βούλησιν, οὕτως ὥστε ἡ μαγνητικὴ βελόνη δύναται νὰ λάβῃ ἐπὶ τοῦ δίσκου της διαφόρους κινήσεις διὰ τῶν διαφόρων κινήσεων τῶν μαγνητῶν, ἐξ οὗ σχηματίζεται τὸ ἑξῆς ἀλφάβητον.

A = Μία κίνησις πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς ἀριστερόθεν βελόνης.

B = Δύο κινήσεις τῆς αὐτῆς βελόνης πρὸς τὰ ἀριστερά.

C = Τρεῖς κινήσεις τῆς αὐτῆς βελόνης πρὸς τὰ ἀριστερά.

D = Τέσσαρες κινήσεις τῆς αὐτῆς βελόνης πρὸς τὰ ἀριστερά.

E = Μία κίνησις τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ βελόνης καὶ τρεῖς πρὸς τὰ δεξιά.

F = Μία κίνησις τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ τρεῖς τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἀλλὰ καὶ οὗτος ὁ τηλέγραφος θεωρεῖται ἀνεπαρκής, ὡς μὴ παρέχων ἐπαρκῆ ἐχέγγυα ἀκριβείας καὶ ἀσφαλείας καὶ διὰ τὴν χρῆσιν δύο συρμάτων. Ὡς δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν προεκτεθέντα, πᾶσα ἀκρίβεια καὶ μονιμότης περὶ τὴν μεταβίβασιν καὶ παραλαβὴν τῶν τηλεγραφημάτων ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς μνήμης καὶ τοῦ ποιοῦ τῶν ταχ. ὑπαλλήλων καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἔλεγχος ὑπάρχει πρὸς πρόληψιν τῶν σφαλμάτων. Δι' ὅπερ ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας οὐδαμόσε ἄλλοσε ἐφηρμόσθη ὁ διὰ βελονῶν τοῦ Γουΐστωνος τηλέγραφος. Δύναται δὲ νὰ μεταβιβάσῃ 20—25 τηλ. καθ' ὥραν.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΖΩΗ

Ὁ φυσικὸς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ὡς καὶ παντὸς ζώου εἶναι νὰ φονευθῇ ἢ ν' ἀποθάνῃ δι' οἱουδήποτε ἐκ τῶν πολλῶν ὑπαρχόντων μέσων, ἵνα ἀφήσῃ τὴν ζωήν των εἰς ἄλλον. Ἀναμνησθῆτε τὸν περίπατον, ὃν κάμνετε ἀνὰ τὰς ἐξοχὰς καὶ τοὺς δρόμους, τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας. Φονεύετε ἀνὰ πᾶν βῆμα τοὺς μύρμηκας καὶ τὰ ποικίλα, ἃ συναντᾶτε ζωύφια, ἄνευ οὐδενὸς κωλύματος ἢ διαμαρτυρίας τῆς φύσεως, διότι εἶναι πράξις φυσικωτάτη, ὅπως καὶ τὸ βάδισμά σας. Παρατηρήσατε τὰ χαρίεντα πτηνά, τὶ ὡραῖα καὶ ἀγγελικώτατα ἵπτανται· ἐν τούτοις συλλαμβάνουσι μυῖας καὶ ἄλλα ζωύφια, ἅτινα κατατρώγουν. Φυσικώτατον καὶ τοῦτο πρᾶγμα. Παρατηρήσατε καὶ τοὺς ἰχθεῖς ἐν τῇ θαλάσσῃ· μετακινοῦνται ὁρμεμφύτως καὶ τρέχουν διὰ νὰ συλλαμβάνουν τοὺς μικροτέρους ἰχθεῖς, οὓς ἐπίσης καταβροχθίζουσι.

Φυσικώτατον καὶ τοῦτο. Τὰ μεγάλα ζῶα καταβιβρώσκουσι τὰ μικρὰ ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ ἀγῶνος.

Βλέπετε καθ' ὁδὸν εἰς τὸ δάσος μικρὸν λαγιδέα, ὕπτιον· εἷς ἱέραξ τὸν εἶχεν ἁρπάσει, μόλις ἐξελθόντα τῆς φωλεᾶς του, τὸν ἔφαγε κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ ἡ κοιλία του ἔμεινε κενή· ἤδη μύρμηκες σκώληκες, ἀναρίθμητα λιμώττοντα ὄντα ἐφοδιάζονται δι' αὐτοῦ μὲ τροφήν. Καὶ ὁ λόγος τῆς τροφῆς καὶ συντηρήσεως τῆς ζωῆς εἶναι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ ἄλλου, ἡ κηρία αἰτία τοῦ θανάτου. Αἱ ἄλλαι αἰτίαι πρὸς τὸν αὐτὸν φυσικὸν σκοπὸν τείνουσιν.

Ἐκ δέκα νεογνῶν, ἀπομένει ἓν ἔφηβον ὅν. ὅπερ καὶ αὐτὸ ἔχει εἴκοσι πιθανοτήτας νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ γηράσῃ. Ἐπίσης ὁ χειμών, ἡ βροχή, ὁ ἄνεμος καὶ πολλὰ ἄλλα ἀτυχήματα συντομεύουσι καὶ ἀφαιροῦσι τὴν ζωήν. Πόσοι δὲ θάνατοι ἀνθρώπων καὶ ζώων ἐπέρχονται διὰ μιᾶς καὶ ἐκ μόνης μιᾶς αἰτίας, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ; Αἴφνης ἐκ μιᾶς ἁπλῆς θυέλλης. Ἓν θραυόμενον σκέλος; εἷς βηξ καὶ ἕν κρυολόγημα καθιστᾷ τὰ ποικίλα ὄντα βορὰν τῆς νυκτός. Ἂν δέ τι σωθῇ εὐθὺς ὡς προσβληθῇ ἀπὸ νόσον ἢ τὸ γῆρας, κλείεται ἐν τῇ ἑστίᾳ του καὶ ὁ λιμὸς καὶ ἡ ἀπελπισία τὸ ἀποτελειόνει. Δὲν ἐξανίσταται δὲ ποσῶς, ἀλλ' ὑποκύπτει ἠρέμα εἰς τῆς φύσεως τὴν θέλησιν. Ἁπλούστατον καὶ φυσικώτατον, ὡς ἡ ζωὴ οὐδὲν ἄλλο νὰ ἦτο ἢ ἐξέλιξις μεταβολῆς ἢ μεταβάσεως εἰς ἄλλο μέρος.

Παρατηρήσατε πάσχοντα ἵππον, καταβασανιζομένην γαλῆν, ἀδύνατον καὶ ἀσθενές πτηνὸν ἢ καὶ ἀπελπισθέντα ἐκ τῆς ζωῆς ἄνθρωπον. Ἀποσύρονται ἀγογγύστως καὶ κατακλίνονται εἰς μίαν γωνίαν, ἀφίνοντες ἡσύχως νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ πεπρωμένον.

Τὰ πάντα συμβαίνουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπινον κόσμον, ὅπως καὶ εἰς τὸν ζωϊκόν, ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅπως καὶ εἰς τὸ τόσῳ χλιδῆς καὶ ἀρώματος ἀποπνέον δάσος.

Πάσχομεν καὶ τὸ τοιοῦτον θεωροῦμεν λογικόν. Καὶ εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως νὰ μεταβληθῶσιν οἱ ὅροι των διὰ νὰ φεισθῶσιν ἡμῶν, τῆς λεπτότητος καὶ ἀδυναμίας τῶν νεύρων καὶ τῆς καρδίας μας;

Καὶ ἐν τούτοις, ἐνῶ σοβαρῶς καταγινόμεθα εἰς τοῦτο καὶ τοὺς θεοὺς ἀκαταπαύστως παρακαλοῦμεν διὰ τὴν μακροβιότητά μας καὶ αἰωνιότητά μας ἐνταῦθα, οὐδὲν ἐν τούτοις γίνεται, οὐδὲ κατὰ κεραίαν οἱ φυσικοὶ καὶ ἀναλλοίωτοι νόμοι φείδονται τῆς ζωῆς μας· τοὐναντίον δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν αἰώνων ἀλληλοφονευόμεθα καὶ ἀλληλοκατατρεφόμεθα ἐνταῦθα καὶ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι κοπτόμεθα διὰ τὸ σαρκίον, ὅπερ οὐδὲν τὸ ἐπικίνδυνον ἐνέχει διὰ τὴν ζωήν, ἥτις μετὰ τοσούτων αἰώνων ἀλληλοσφαγίαν, ἐξακολουθεῖ πάντοτε βασιλεύουσα.

Φ. Π.

BOFFON

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗΣ ΑΥΤΟΥ

(Ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἱστορίας)

Ὁ ἀνὴρ ἔχει τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον· αἱ δὲ χάριτες καὶ τὰ θέλγητρα εἶνε ἴδιον τοῦ ἑτέρου φύλου.

Τὸ πᾶν ἐν πᾶσι δύο κηρύττει κυρίους τῆς φύσεως· τὸ πᾶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ σημειοῦται καὶ ἐξωτερικῶς, ἡ ὑπεροχή του ἐπὶ πάντων τῶν ὄντων· ἐρείδεται εὐθὺς καὶ ὑψηλός· ἡ στάσις του ἐμφαίνει τὸ διοικητικὸν αὐτοῦ· ἀτενίζει ὑψηλὰ καὶ παρουσιάζει ὄψιν μεγαλοπρεπῆ, ἐφ' ἧς ἀποτυποῦται ὁ χαρακτὴρ τῆς ἀξίας του· ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀπεικονίζεται διὰ τῆς φυσιογνωμίας· τὸ ἐξαίρετον τῆς φύσεώς του ἀποκαλύπτεται διὰ τῶν ὑλικῶν ὀργάνων καὶ ζωογονεῖ διὰ θείας αἴγλης τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του· ἡ μεγαλοπρεπὴς στάσις του, τὸ σταθερὸν καὶ τολμηρὸν βάδισμά του, ἐμφαίνουσι τὴν εὐγένειάν του καὶ τὴν τάξιν του· ἅπτεται τῆς γῆς διὰ τῶν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένων μελῶν του, τὴν βλέπει μόνον μακρόθεν καὶ φαίνεται περιφρονῶν αὐτήν· οἱ βραχίονες δὲν τῷ ἐδόθησαν ἵνα τοὺς μεταχειρίζηται ὡς στύλους, ὡς ἐρείσματα τοῦ ὄγκου τοῦ σώματος· ἡ χεὶρ του δὲν ὀφείλει νὰ καταπατῇ τὴν γῆν καὶ νὰ ἀφανίζῃ δι' ἐπανειλημμένων προστριβῶν τὴν λεπτότητα τῆς ἁφῆς, ἧς εἶνε κύριον ὄργανον· ὁ βραχίων καὶ ἡ χεὶρ ἐπλάσθησαν δι' εὐγενεστέρας χρήσεις, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῆς θελήσεως, πρὸς λῆψιν τῶν ἀπομεμακρυσμένων ἀντικειμένων, πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐμποδίων, πρὸς πρόληψιν τῶν συγκρούσεων καὶ τῶν προσβολῶν τῶν δυναμένων νὰ βλάψωσι, πρὸς λῆψιν καὶ διατήρησιν παντὸς εὐχαρίστου, πρὸς τοποθέτησιν τούτου εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν λοιπῶν αἰσθήσεων.

Ὁσάκις ἡ ψυχὴ εἶνε ἤρεμος, πάντα τὰ μέρη τοῦ προσώπου εὑρίσκονται ὑπὸ τὸ κράτος ἀναπαύσεως· ἡ ἀναλογία των, ἡ ἕνωσίς των, τὸ σύνολόν των μαρτυροῦσιν ἔτι ἀρκετὰ γλυκεῖαν ἁρμονίαν τῶν σκέψεων καὶ ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην· ἀλλ' ὁσάκις ἡ ψυχὴ ἀνακινεῖται, ἡ ἀνθρωπίνη ὄψις ἀποβαίνει ζῶσα εἰκών, ἔνθα αἱ σκέψεις ἐξεικονίζονται μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, ὅσης ἐνεργείας, ὅπου ἑκάστη κίνησις τῆς ψυχῆς ἐξωτερικεύεται δι' ἑνὸς χαρακτηριστικοῦ, ἑκάστη πρᾶξις δι' ἑνὸς χαρακτῆρος, οὕτινος ἡ ἐντύπωσις ζῇ καὶ ταχεῖα προλαμβάνει τὴν θέλησιν, μᾶς ἀποκαλύπτει καὶ ἐξωτερικεύει διὰ παθητικῶν σημείων, τὰς εἰκόνας τῶν μυστικῶν ἐνδομύχων ψυχικῶν ταραχῶν.

Τοῦτο πρὸ παντὸς εἶνε χαρακτηριστικὸν τῶν ὀφθαλμῶν· ὁ ὀφθαλμὸς ἀνήκει εἰς τὴν ψυχὴν πλεῖον παντὸς ἄλλου ὀργάνου· φαίνεται ἀπτόμενος αὐτῆς καὶ συμμεριζόμενος πάσας τὰς κινήσεις της· καθιστᾷ φανερὰ τὰ μᾶλλον ζωηρὰ πάθη καὶ τὰς μᾶλλον ταραχώδεις κινήσεις, ὡσαύτως τὰς μᾶλλον γλυκείας ἐκδηλώσεις καὶ τὰ τρυφερώτερα συναισθήματα· τὰ ἐκφράζει ἐν ὅλῃ των τῇ βίᾳ, ἐν ὅλῃ των τῇ λεπτότητι, τοιαῦτα ὡς γεννῶνται· τὰ μεταδίδει διὰ ταχέων χαρακτηριστικῶν, ἅτινα μεταβιβάζουσιν εἰς ἑτέραν ψυχὴν τὴν ζέσιν, τὴν πρᾶξιν, τὴν εἰκόνα τούτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπήγασαν· ὁ ὀφθαλμὸς λαμβάνει καὶ ἀντανακλᾷ ταυτοχρόνως τὴν λάμψιν τῆς σκέψεως καὶ τὴν ζέσιν τοῦ αἰσθήματος· εἶνε τὸ σημεῖον τοῦ πνεύματος καὶ ἡ γλῶσσα τῆς διανοίας.

ΦΡ. ΒΛΗΣΙΔΗΣ
φοιτ. τῶν φυσικῶν

Ο ΠΑΣΤΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐτελέσθησαν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος τοῦ μεγαλειτέρου μικροβιολόγου καὶ ἐπιστήμονος ἴσως τοῦ αἰῶνος μας, τοῦ Παστέρ. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τούτων, ἡ Γαλλία ἔκαμε μίαν φορὰν ἔτι ν' ἀντηχήσῃ ἡ ἄφθιτος δόξα τοῦ μεγάλου της τέκνου καὶ αἱ ἐφημερίδες ἐπλημμύρησαν ἀπὸ λεπτομερείας καὶ ἀνέκδοτα τοῦ βαθυτάτου μικροβιολόγου καὶ χημικοῦ.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ Παστὲρ ἦτο ἄνθρωπος ἀφελέστατος. Μὲ ὅλην τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῆς ἐπιστήμης εἶχε καὶ πολλὰς ἀδυναμίας. Ἡ μεγαλειτέρα δὲ ἦτο ὁ φόβος πρὸς τὰ μικρόβια, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀνακαλύψει. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ τεμάχιον ἄρτου, χωρὶς νὰ σπογγίσῃ καλῶς τὴν ἐπιφάνειαν ἡ ὁποία ἐπλημμύρει, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο ἀντικείμενον, ἐκ μικροβίων.

Ἡ μικροβιοφοβία αὕτη τοῦ Παστὲρ διεσκέδαζε πολὺ τὴν οἰκογένειάν του, ἥτις κάποτε τὸν ἐπείραζεν ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἀλλ' ἐν διασκεδαστικώτατον πρᾶγμα συνέβη ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν μὲ τὸν τρόμον αὐτὸν τοῦ Παστὲρ πρὸς τὰ μικρόβια.

Ὁ Γάλλος ἐπιστήμων ἐγευμάτιζε, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια δὲ λαβὼν τὰ κεράσια, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ πινακίου του, ἤρχισε νὰ τὰ καθαρίζῃ ἕνα ἕνα ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος πρὶν ἢ τὰ φάγῃ.

— Ξεύρετε, τί φοβερὰ μικρόβια ἔχουν τὰ κεράσια καὶ τί ἐπικίνδυνον εἶναι νὰ τὰ τρώγῃ κανεὶς ἀκάθαρτα; ἔλεγεν εἰς τοὺς οἰκείους του, οἵτινες ἐμειδίων.

Καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἤρχισε ν' ἀναπτύσσῃ εἰς τοὺς συνδαιτημόνας τὰ εἴδη τῶν μικροβίων, τὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ ἐμπεριέχωνται εἰς τὸν φλοιὸν τῶν κερασίων καὶ τὰ φοβερὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ προξενήσωσιν.

Ὡμίλει ἐπὶ πολλὴν ὥραν οὕτω ὁ Παστὲρ καὶ περίφοβος περὶ τοῦ κινδύνου αὐτοῦ, τελειώνων τὴν ὁμιλίαν του, ἔλαβεν ἀφῃρημένος τὸ ποτήριον μὲ τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε πλύνει τὰς ὀπώρας καὶ τὸ ἔπιεν ἀπνευστί.

Φαντάζεσθε τοὺς γέλωτας τῶν οἰκείων καὶ τὸν τρόμον τοῦ Παστέρ. Εὐτυχῶς τὰ μικρόβια δὲν τὸν ἐξεδικήθησαν καὶ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ὅπως καὶ ὅλας τὰς ἄλλας, ἐχώνευσεν ἐξαιρέτως τὸ φαγητόν του καὶ τὰ μικρόβια.

Ροῦς

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ

Ἐν Παρισίοις ὑπάρχει νεκροταφεῖον τῶν κυνῶν. Ὁ Γαλλικὸς νόμος ὑποχρεώνει αὐστηρῶς τοὺς κυρίους κυνῶν, γαλῶν καὶ πτηνῶν, νὰ θάπτωσι τὰ ζῶα των εἰς ἑνὸς μέτρου βάθος καὶ εἰς ἑκατὸν μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ κατῳκημένου μέρους. Ἡ διάταξις αὕτη, λογικὴ βεβαίως εἶναι ὅμως ἐνοχλητικωτάτη. Οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸ κέντρον τῶν Παρισίων, ὁσάκις ἔχουσι τὸ ἀτύχημα νὰ χάσωσι τὸ ἀγαπημένον των ζῶον, ὁμοῦ μὲ τὴν λύπην δοκιμάζουσι καὶ τὴν στενοχωρίαν τοῦ νὰ εὕρωσι μέρος ἀπέχον ἑκατὸν μέτρα ἀπὸ πάσης κατοικίας καὶ ἡ στενοχωρία αὕτη καὶ ἡ ἀνάγκη—ὅπως συμβαίνει πάντοτε—ἐδημιούργησε καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας.

Μίαν ἡμέραν εἷς πολίτης παρουσιάσθη εἰς ὅλους τοὺς ἀστυνόμους τῶν Παρισίων καὶ τοῖς ἀνήγγειλεν, ὅτι ἔθανε ὁ κύων του καὶ ἐζήτει τὴν γνώμην των, τί νὰ τὸν κάμῃ. Ὅλοι οἱ ἐρωτηθέντες ἐξέφρασαν τὴν στενοχωρίαν των καὶ ἐπὶ τέλους εἷς ἐξ αὐτῶν ἐπρότεινε τὴν μόνην πρακτικὴν κατὰ τὴν γνώμην του λύσιν.

— Νὰ βαλσαμώσετε τὸ σκυλί σας, κύριε, τῷ εἶπεν.

Ὁ πολίτης, ὅστις δὲν εἶχε κῦνα καὶ ἑπομένως τὴν δήλωσιν ἔκαμε διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀνάγκην, ἐσκέφθη τότε νὰ ἱδρύσῃ ἓν νεκροταφεῖον διὰ τὰ ζῶα. Καὶ ἤδη εἰς τὴν νησίδα, τὴν ὁποίαν ὁ Εὐγένιος Σύῃ, περιέλαβεν εἰς τὸ περίφημον μυθιστόρημά του, ὑπάρχει τὸ ὡραῖον κοιμητήριον τῶν κυνῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τὴν ἁπλότητα, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γαλήνην του δύνανται νὰ ζηλεύσωσι πολλὰ κοιμητήρια ἀνθρώπων.

Ὄπισθεν μιᾶς ἐπιβλητικῆς προσόψεως εὐθὺ πεδίον κατάφυτον στίζεται ἀπὸ λευκὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶνε αἱ ἐπιτύμβιοι πλάκες, λίθοι ἁπλοῖ ἢ καὶ μνημεῖα ὁλόκληρα.

Εἰς τὴν εἴσοδον ἐπὶ λευκῆς στήλης ὀρθοῦται μαρμάρινος θαυμάσιος κύων τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπής, κρατῶν ἐν παιδίον, τὸ ὁποῖον μεταφέρει εἰς τὸ μοναστήριον. Τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο εἶνε μαρμαρωμένη ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ ὡραίου ζώου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐπιτάφιόν του ἐπιγραφήν, λέγει ὅτι :

«*Ἔσωσε τὴν ζωὴν τεσσαράκοντα ἀνθρώπων καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ τεσσαρακοστοῦ πρώτου*».

Ἐκτὸς τούτου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα μικρότερα, ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον συγκινητικὰ καὶ κάτωθι μιᾶς πλακὸς κοιμᾶται μία Λουλοῦ, ἡ ὁποία ἔσωσεν ἐν παιδίον, πνιγόμενον εἰς τὸν ποταμόν, ὡς καὶ τινες κῦνες, οἵτινες δὲν ἔσωσαν μὲν οὐδένα, ἀλλὰ ὑπῆρξαν πιστοὶ καὶ προσφιλεῖς σύντροφοι, ἐξ ὧν εἷς, τὸν ὁποῖον ψάλλειῖ εἰς τρεῖς τρυφερωτάτους στίχους ὁ Λαμαρτῖνος.

Καὶ διὰ νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον τοῦτο τῶν κυνῶν, ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ τάφοι μὲ φιλοσοφικὰς ἐπιγραφάς, ὡς ἐκείνη τοῦ Πασχάλ :

« Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἢ ζῶον σκεπτόμενον »

Καὶ ἡ ἔτι ὡραιοτέρα τοῦ Σαμφόρ :

« Ὅσω περισσότερον βλέπει τις τοὺς ἀνθρώπους, τόσον ἀγαπᾷ τὰ ζῶα».

Φρίξ

ΔΥΣΠΙΣΤΩΜΕΝ ΤΟΙΣ ΟΣΤΡΕΟΙΣ

Τὰ εὔγευστα καὶ ὀρεκτικὰ ταῦτα μαλάκια ἔχουσιν, ὡς φαίνεται, καὶ τὴν ἀντίρροπον ἀνταπόδοσιν, διότι δὲν περικλείουσι μόνον μαργαρίτας, ἀλλὰ καὶ δεινὸν δηλητήριον. Ὁ διάσημος ποιητὴς Ἰωάννης Ρισπὲν προσβλήθη ἐσχάτως ὑπὸ δεινῶν πόνων τῆς κοιλίας καὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ οὗς οἱ ἰατροὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν χρῆσιν ὀστρέων. Πρὸ τινος δὲ καὶ ὁ Λέων Δωδὲ προσεβλήθη ὁμοίως ἐν Βενετίᾳ, μετὰ κόπου διασωθεὶς ἐκ τοῦ κινδύνου.

Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

Ἐν ἠδεῖ ὀνείρῳ εἶδον, ὅτι ἤμην ἐν τῷ παραδείσῳ· ἔδλεπον ἀνὰ δύο περιφερομένας τὰς παρθένους ἦτον οὕτως εἰπεῖν συνοδεία διηνεκοῦς οἰκοτροφείου ἀγγέλων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵσταντο ὅπως συλλέξωσιν ἄνθη τ' ἀπεφύλλιζον ἢ κατεσκεύαζον ἐξ αὐτῶν ἀνθοδέσμας καὶ αἱ χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁμιλίαι αὐτῶν, προσωμοίαζον τῷ κελαδήματι μυρίων πτηνῶν. Ἀλλὰ, ἀφοῦ ἐβάδισα ὄπισθεν αὐτῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, διότι ὁ παρόδεισος εἶνε εὐρεῖα διατριβή ἣν δὲν δύναταί τις νὰ ἐπισκοπήσῃ ἐν ὀλίγαις ὥραις — εὑρέθην ἐν τόπῳ τόσῳ μεγαλοπρεπῆ, ὥστε ἐμαγεύθη ἐκ τούτου ἡ ψυχή μου, οἱ δ' ὀφθαλμοί μου ἐθάμβωσαν ! Ὄχι ! αἱ ὡαιόταται πρωΐαι τῶν ἐλασσόνων οὐρανῶν μας, ὁ λαμπρὸς τῆς Ἑλλάδος ἥλιος, δὲν δύνανται νὰ δώσωσι ἰδέαν τινὰ τῆς γλυκείας ταύτης λάμψεως, ἃς διαπερῶσι αἱ σιγηλαὶ τῶν Σεραφὶμ ἀγέλαι καὶ τοῦ φωτὸς λαμπρότεραι καὶ ἡ ἄπειρος αὕτη λαμπηδόν, ἄμετρος, ἀστραπιαία διάχυσις συγκεχυμένη ἐν ὀρθρινῇ γλυκύτητι, ἦτον ἔρως, χαρᾶς ζωή· ἐν ἑκάστῳ διαυγάσματι, ἔλαμπε μία ἀρετή, ἐν ἑκάστῃ φλογί, ἀνήπτετο ἡδονικὴ τῆς ψυχῆς μέθη. Συνησθανόμην ἑαυτὸν οἱονεὶ καταλάμποντα ἀθωότητος καὶ ἐλέους ἐκ σφοδρᾶς ἀγάπης καὶ ἐκστάσεως ὁ ἥλιος τοῦ ἀνεκφράστου τούτου οὐρανοῦ, θὰ εἶνε ἐξ ἅπαντος μία καρδία, καρδία ἄμετρος αἰωνίως ἀκτινοβολοῦσα.

Ἐν τούτοις τὰ βλέμματά μου, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐσυνείθισαν πρὸς τοσαύτην λαμπρότητα· τότε δὲ διέκρινα μεταξὺ ἐκείνων ἀναμεμιγμένας μετ' ἐκείνων, τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ τὰς ἐκλεκτάς· ἦτον ἡδονικὸν τὸ θέαμα· ἐπὶ βάθρου διαφανοῦς ἀλαβάστρου, ὡς χιών, ἐκ παχνώδους φωτὸς κατασκευασμένου, ἐκάθηντο, οἱ μὲν ἐνδεδυμένοι ἐκ πορφύρας, οἱ δ' ἄλλοι ἐξ ὑακίνθου. Ἡ στάσις αὐτῶν, ἐνεῖχε ἀ ἔκφραστον τρυφὴν τῶν τελείων ἡδονῶν.

Ἐπλησίασα μίαν τῶν ἐκλεκτῶν· ἐγονυπέτησα, ἀποθαυμάζων αὐτήν· γονυπετὴς δὲ ὡς Χερουβὶμ, ἐκίνουν πρὸ αὐτῆς, ἀργυρᾶς λιβανωτρίδας ἐγκωμιάζων τὰς ἀρετὰς αὐτῆς· ἐκείνη ἤκουε καὶ ἐχαίρετο ἐπαινουμένη.

— Ὦ, μακαρία, τῇ λέγω, μοὶ φαίνεται βλέποντί σε, ὅτι μακράν, τῆς σῆς εὐτυχίας περικαλύπτει με, ἐὰν συγκατατίθεσαι ν' ἀποστῇς τῆς αἰωνίου εὐδαιμονίας. ὁμίλησον σ' ἐξορκίζω, εἰς τὸν δυστυχῆ, ὅστις ἔρχεται ἐκ τῆς γῆς· καὶ ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ, ὅστις εἶνε καταδεδικασμένος νὰ πλανᾶται πολὺ ἴσως ἔτι χρόνον, ἐν τῷ δάσει τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν δοκιμασιῶν, εἰπὲ μοι, διὰ τινος ἀρετῆς ἠξιώθης νὰ λάβῃς θέσιν ἐν τῷ θείῳ τούτῳ χορῷ.

Κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ μετὰ φωνῆς τόσῳ προσομοιαζούσης ᾠδῇ, ὥστε ἐνόμισα, ὅτι ἀηδὼν ἔψαλλεν.

— Ἤμην εὐσεβής, μοὶ εἶπεν, εἶχον ἐγκαταλείψει τὸν κόσμον, ἵνα κλεισθῶ, ἐν τινι μοναστηρίῳ· ἠρεσκόμην εἰς τὰς σκληραγωγίας τοῦ σώματος, εἰς τὰς νηστείας, εἰς τὸν τρίχινον· τῶν ἀσκητῶν χιτῶνα, διηρχόμην πάσας τὰς ἡμέρας ἐν δεήσεσιν· οὐδὲ ἠξεύρον, ὅτι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς γῆς νεάνιδες πορευόμεναι εἰς τὰ δάση μετὰ τῶν μνηστήρων αὐτῶν.

Ὅταν πρὸ τοῦ ληκαυγοῦς ἤχει ὁ κῶδων τῆς μονῆς, δὲν παρεπονούμην διὰ τὰς μαρμαρίνους πλάκας, τὰς ψυχρὰς ὑπὸ τοὺς γυμνοὺς πόδας μου.

Κατόπιν ἐπλησίασα ἑτέραν ἐκλεκτήν, ἥτις ἐφαίνετο ἔτι εὐτυχεστέρα ἐκείνης μεθ' ἧς εἶχον ὁμιλήσει· ἦτο δὲ τοσοῦτον ἀκτινοβόλος, ὥστε τὸ Παραδεισιακὸν φῶς, ὅσῳ λαμπρὸν καὶ ἂν ἦτον, ἐφωτίζετο ὑπ' ἐκείνης· ἀναμεμιγμένη μετὰ τῶν Χερουβὶμ ἤδον τὰ ἐγκώμιά της, κινοῦσαι πρὸ αὐτῆς χρυσᾶς λιβανωτηρίδας· ἐκείνη ἤκουε σκεπτομένη, ἐγὼ δὲ τρέμων ἐγονυπέτησα.

— Ὦ λατρευτή, ὁσία, τῇ εἶπον, τοσοῦτον φῶς καὶ πῦρ ἐκπέμπεται ὑπὸ σοῦ, ὥστε ἡ ψυχή μου ἀνασκιρτᾶ καὶ πτοεῖται καὶ συστέλλεται, ὡς ξηρὸν φύλλον; ἐν μεγάλῳ φλογώδει ἀνέμῳ. Ἐὰν ἀείῃς ἐνίοτε ν' ἀποστῇς τῆς αἰωνίου ἀγαλλιάσεώς σου, ὁμίλησόν μοι, ἱκετεύω σοι· εἰμὶ εἷς τῶν κατηφῶν κατοίκων τῆς γῆς, ἂν δὲ αἱ θλίψεις εἰσὶ τόσον πολλαί, τόσῳ εἰσὶ σπάνιαι αἱ χαραὶ Εἰς τοῦτον τὸν δυστυχῆ θνητόν, ὅστις πολὺ μὲν ἔκλαυσεν, ἀλλ' ὅστις σχεδὸν οὐδέποτε ἐμειδίασε, ὅστις θὰ διανύσῃ μακρᾶς ἔτι ἡμέρας, ἐν τῇ σκιᾷ καὶ τῇ ἀμηχανίᾳ τοῦ κάτω κόσμου, εἰπέ, ποῖαι ἀρεταί, σὲ κατέστησαν ἀξίαν νὰ ἐνδυθῇς τοσαύτην λάμψιν, καὶ νὰ γνωρίσῃς τοιαύτας ἀγαλλιάσεις ;

Ἔνευσε τὴν κεφαλήν καὶ διὰ φωνῆς ὁμοίας στεναγμῷ, οὐρανίας λύρας, μοὶ εἶπεν:

— Ἤμην ἐλεήμων, δὲν ἐμιμούμην ἐκείνας, αἵτινες ἐν τῷ γέλωτι λησμονοῦσι τοὺς δυστυχεῖς, καὶ δὲν περιωριζόμην εἰς τὴν ἀδρανῆ προσευχήν· ἐπεσκεπτόμην τοὺς πτωχοὺς· μ' ἐγνώριζον εἰς τὰ ὑπερῷα, ὅπου κλαίουσι καὶ ἔπαυον τὰ δάκρυα, ὅταν ἔφθανον ἐκεῖ· καθημένη τὴν νύκτα ἐν θλιβεροῖς οἰκήμασιν ἤδον ἄσματα εἰς τὰ ὀρφανὰ τέκνα· ἐπαρηγόρουν τὰς χήρας· οἱ μόνοι ἀπομένοντες ἐφαντάζοντο, χάρις εἰς ἐμέ, ὅτι εἶχον πλησίον των τοὺς ἀποθανόντας, τὴν δὲ ἐπαύριον τοῦ θανάτου μου δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἰματιοθήκῃ μου οὐδὲ μία ὀθόνη ὅπως μὲ σαβανώσωσι, διότι τὴν εἶχον σχίσει, ἵνα κατασκευάσω ὑπόκαμισα διὰ τοὺς μικροὺς ἐπαίτας τῶν ἀγυιῶν.

Τότε εἶπον καθ' ἑαυτὸν, ὅτι δικαίως πρέπει νὰ συνιστᾶται ἡ προσευχὴ καὶ ἐλεημοσύνη· ἐν ταυτῷ δὲ συνησθάνθην μεγάλην θλῖψιν, μετὰ μεγάλου οἴκτου, ἕνεκα τῶν πολυαρίθμων νεαρῶν γυναικῶν, ἐπὶ τῆς γῆς, αἵτινες περὶ ἄλλα μεριμνῶσαι, σπανίως προσεύχονται, ἀγοράζωσι δὲ κειμήλια, μετὰ χρημάτων ἅτινα θὰ ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσιν εἰς ἐλεημοσύνας. Συνελογίσθην, ὅτι δὲν θὰ καθίσωσιν ἡμέραν τινα, διὰ πορφύρας καὶ ὑακίνθου ἐνδεδυμέναι, ἐπὶ τῶν ἐκ διαφανοῦς ἀλαβάστρου βάθρων

Ἀλλ' ὀλίγον περαιτέρω εἶδον ἐκλεκτήν τινα, τοσοῦτον ἀπαστράπτουσαν καὶ ἥτις ἐφαίνετο βεβυθισμένη εἰς τόσην ἡδονικὴν ἔκστασιν, ὥστε τὰ ἄστρα δὲν ἠδύναντο νὰ παραβληθῶσι πρὸς αὐτήν. Διέφερε τῶν γειτόνων της, ὅσον αὗται διέφερον τῶν θυγατέρων τῆς γῆς. Δὲν ἔδλεπον δὲ ταύτην ἢ διὰ μέσου θάμβου, ὅστις ἐπυροπόλει τοὺς ὀφθαλμούς μου. Αἱ ἀνθρώπιναι διάλεκτοι δὲν ἔχουσι λέξεις δυναμένας νὰ ἐκφράσωσι τὸ θαυμαστὸν ἀπαύγασμά της. Ἦτον ὡς φυλλὰς ἀνθέων καὶ χιόνος

Προσεκίνησα κλείων τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὦ ! θαυμασιωτάτη, καὶ εὐτυχεστάτη τῶν ἐκλεκτῶν, ἐψιθύρισα, βεβαίως διὰ νὰ ἀξιοθῆτε τοιαύτης ὑπερανθρώπου λαμπρότητος, τόσης θείας εὐδαιμονίας, θὰ ἔχετε ἐξασκήσει τὰς ὑπερτάτας τῶν ἀρετῶν. Καὶ ὑμεῖς προσευχήθητε, ἀλλὰ μετὰ ζήλου διαπύρου, ἐδώσατε ἐλεημοσύνην καὶ ὑμεῖς, ἀλλὰ μετὰ τοσαύτης αὐταπαρνήσεως, μετὰ τοσαύτης λήθης ὑμῶν αὐτῆς, ὥστε ἀπεθνήσκατε ἐκ πείνης. Ὦ ! εὐσεβεστάτη καὶ μεγάλη ὁσία, προσευχήθητε δι' ἐμέ.

Ἀλλά, ποῖα εἶνε ἡ ἀπαράβλητος ἀρετή, μακαρία ὁσία, ἥτις σᾶς ἐπέτρεψε νὰ τύχητε τόσης μεγάλης δόξης ; Τί ἐποιήσατε ὑμεῖς, εἰς ἣν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην; ἀνήκουσιν αἱ παραδεισιακαὶ μέθαι ; ὑμεῖς, ἣν ἐγκωμιάζουσι καὶ λατρεύουσι πρὸ πάσης ἄλλης, αἱ οὐράνιαι στρατιαί ; τί εἴσθε, ὁμιλήσατε, ἱκετεύω σας.

— Εἶμαι ἡ Μπουμπουλίνα, ἡ ἡρωΐς τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ! !

Π. Ν. Διβάρης
Ἰατρὸς

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΠΟΧΑΙ

ΣΚΑΙΟΦΩΣ

Ἤμην μικρὸν παιδίον εἰσέτι, πλῆρες ἀγνοίας καὶ ἀσπίλων σκέψεων, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀθῴως διανοίκτους καὶ συμπαθεῖς, πρὸς πᾶν ὅτι μὲ περιεστοίχιζεν, εἴτε ρόδον ἦτο τοῦτο, εἴτε ὄφις· διότι εἶχον τὴν θελκτικήν, ἀλλὰ καὶ τόσον βραχύβιον ἄγνοιαν τῆς κακίας τῶν ὄντων, τῶν πικριῶν, ἃς αὕτη ἐμποτίζει· τῆς στυγνῆς ἀπογοητεύσεως, τῶν χαμαιπετῶν καὶ πεζῶν στοχασμῶν. Παρετήρουν μόνον γηθοσύνως τοὺς πτερυγισμοὺς τῶν πτηνῶν, ἐτερπόμην εἰς ἐν κελάδημά τῶν, ἐθεώρουν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ κατανύξεως τοὺς σελαγισμοὺς τῶν ἄστρων, ἐνετρύφων εἰς ἓν μῦρον, ὅπερ ἀπέπνεεν ἓν ἄνθος καὶ ἐξήταζον τὸ ἀναπεπταμένον πρὸ τῶν παιδικῶν τῶν ἀδόλων ὀφθαλμῶν μου ἀτέρμον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς φύσεως βιβλίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεζήτουν νὰ ἀναγνώσω τοὺς μυστηριώδεις χαρακτῆρας τῆς θείας χειρός...

Ἦτο μία γλυκεῖα, ἀμέριμνος, μάγος, ἐνασχόλησις, εἰς ἣν ἡ παιδικὴ ψυχὴ εὑρίσκει τόσην τρυφήν, τόσην γοητείαν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί . . . Καὶ ὕστερον διατεθειμένη καὶ παρεσκευασμένη ἐκ τῆς αἰθερίας καὶ ἀΰλου αὐτῆς ἀσχολίας της, προσδέχεται ἀσμένως τὸ θεῖον τοῦ ἔρωτος πῦρ καὶ μέλπει διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς καὶ παλλομένης τὸ αἰώνιον τοῦ ἔρωτος ἆσμα, οὐτινος ἀσθενὲς προανάκρουσμα ἦτο ἡ ἀνεξήγητος τότε δι' αὐτὴν γοητεία τῆς ῥέμβης.,.

Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ ψυχή μου ἔκλινεν αὐτομάτως εἰς τὴν ὀνειροπόλησιν καὶ ἐθέλγετο τόσον χωρὶς νὰ ἔχῃ σαφῆ καὶ εὐδιάκριτον ἀντίληψιν τῆς αἰτίας, θὰ ἦναι δι' ἐμὲ ἀείποτε προσφιλὴς καὶ θὰ τὴν ἀναπολῶ γλυκυθύμως πάντοτε. . .

Ἦτο ἡ πρώτη τῆς ψυχῆς μου ἐποχὴ τοῦ μαγικοῦ της καὶ ἀδήλου σκαιόφωτος, ὅπερ προηγεῖται τοῦ πλήρους φωτὸς καὶ εἶναι κατὰ τοσοῦτον ἐξαισιώτερον αὐτοῦ, καθ' ὅτι συνδυάζει τὸ θάμβος τοῦ φωτὸς εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ φιλοπαίγμονος σκότους !..

Τὸ πᾶν δι' ἐμὲ ἦτο τότε ἓν μυστήριον· μυστήριον ὅμως ἑλκυστικὸν τόσον !,. τὸ ὁποῖον προησθανόμην, ὅτι μοὶ ἐπεφύλασσε διαλυόμενον μίαν μεγάλην ἔκπληξιν, μίαν μεγάλην συγκίνησιν, ἥτις μόλις μὲ ἤγγιζε καὶ ἠσθανόμην φρικιασμοὺς ἐκ τῆς προσεγγίσεώς της !..

Καὶ ὅταν μία κορασίς, χρυσαλλὶς, εὐθύμως σκιρτῶσα, διήρχετο ἔμπροσθέν μου, ἠσθανόμην ἓν ἄρρητον αἴσθημα, ἀορίστως γλυκὺ καὶ ἠννόουν τὸ μυστήριον ὑπέρποτε ἐντεινόμενον, προσπαθοῦν νὰ διαρρήξῃ τὸν πέπλον τῆς ἀθεβαιότητος καὶ νὰ μοὶ βροντοφωνήσῃ τὴν μεγάλην του ἀποκαλυπτικὴν λέξιν, ἣν ἐτυραννούμην νὰ μάθω !

Ἡμέραν τινὰ ἐκαθήμην ἐκστατικὸς εἰς ἓν ἐξοχικὸν μέρος κατάλληλον δι' ὀνειροπολήματα καὶ διαθέτον τὴν ψυχὴν εἰς ῥέμβην· αἱ σκέψεις μου ἐπλαισιοῦντο ὑπὸ τοῦ μυστηρίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον διὰ

μυριοστὴν φορὰν ἀνεκύκλουν προσπαθῶν νὰ τὸ ὁρίσω, νὰ τὸ καταστήσω εὐδιάκριτον, ν' ἀντιληφθῶ τέλος ποίαν μάγον ἰδιότητα εἶχε, νὰ μὲ βαυκαλίζῃ τόσον, νὰ μὲ γοητεύῃ, ἐνῷ ἐκρύπτετο, μὴ θέλων νὰ μοὶ προδώσῃ τὸ ὄνομά του... ὅτε πρὸς στιγμὴν ἀνανήψας ἐκ τῆς ῥέμβης μου, παρετήρησα μίαν χαρίεσσαν περικαλλῆ κόρην, ἥτις διελθοῦσα φευγαλέως μοὶ ἔρριψε ἐν βλέμμα... ἐξ ὁρμεφύτου τὰ βλέμματά μας συνηντήθησαν... ἐν φῶς, φῶς ἄγνωστον, τὸ μυστήριον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μόλις πρό τινος ἐτυραννούμην νὰ μαντεύσω, ἀνέθορε ἐν ὅλῃ του τῇ ἀποκαλυπτικῇ λαμπηδόνι, ἐν ὅλῳ τῷ ἐκτυφλωτικῷ του θάμβει!

. . . . . .

Οὐδὲν ἐπὶ πλέον νὰ προσθέσω δύναμαι, εἰμὴ μόνον, ὅτι ἡ σκιὰ διελύθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τὸ μυστήριον ἔπαυσε ὑπάρχον!

ΠΛΗΡΕΣ ΚΑΙ ΑΠΛΕΤΟΝ ΦΩΣ

Ἦτο ἡ δευτέρα ἐποχή! Ἡ ἐποχὴ τῆς πρώτης καὶ μεγάλης τῆς ψυχῆς μελῳδίας... τοῦ πλήρους της φωτός· ἡ πρώτη θεσπεσία ἐποποιΐα τῆς ζωῆς...

Εἷς ὕμνος, εἷς παλμός, πυρετὸς ἰδεῶν, φαντασμαγορίαι, ῥόδινα ὁράματα, θεῖαι ὀπτασίαι, ἄκρα αἰσθηματικότης καὶ περιπάθεια καὶ ὅλα αὐτὰ περιστέφοντα ἓν πρόσωπον κόρης ἐρατεινῆς καὶ περιδονούμενα περὶ τὴν εἰκόνα της, ἥτις διαρκῶς κατέχει τὴν φαντασίαν!.. Ἰδοὺ οἱ σύντροφοι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία εἶναι κοινὴ εἰς πάντας καὶ ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ καὶ εἰς μόνον, ὅστις νὰ μὴ τὴν διῆλθε, νὰ μὴν ἐδοκίμασε τὴν διέλευσίν της!..

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται ν' ἀφηγηθῶ σειρὰν καὶ περιπετείας ἐρώτων· ἁπλῶς τέσσαρας ἐποχάς, τέσσαρας φάσεις τῆς νεανικῆς μου ζωῆς νὰ ἐξεικονίσω... Σιωπῶ λοιπὸν εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτήν, ἀφίνω ἀποσιωπητικὰ διὰ νὰ τὰ συμπληρώσῃ ἕκαστος ὅπως ᾐσθάνθη... τὸ μόνον τὸ ὁποῖον θὰ εἴπω διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὅτι μοὶ συνέβη τὴν ἐποχὴν αὐτήν, εἶναι ὅτι ἔγραψα στίχους... ἐγενόμην παροδικὸς ποιητής!

ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ

Ἡ ἐποχὴ τοῦ πλήρους φωτὸς εἶχε, ὡς πᾶσαι, τὴν διάρκειάν της καὶ παρῆλθε... ἐπῆλθε ἡ τρίτη πιστὸν ἀπεικόνισμα τῆς δευτέρας, ἀλλὰ εἰς τὴν ὁποίαν καί τοι ὁ ἥλιος τοῦ Ἔρωτος μεσουρανεῖ ἐπὶ τοῦ στερεώματος τῆς ψυχῆς, δὲν ἔχει τὸ πρὶν θάλπος του, αἱ ἀκτῖνες του εἶναι ἀτονώτεραι... Ἀκολουθεῖ κανονικῶς τὴν τροχιάν του καὶ ἡ καρδία δεχομένη τὸ φῶς του δὲν αἰσθάνεται τὴν συγκίνησιν τῆς πρώτης ἀνατολῆς του... Ἔχει καταντήσει πλέον μονότονος καὶ ὡς ἐκ συνηθείας τὸν ἀνέχεται ἡ ψυχή... Μικρὰ νεφύδρια καλύπτουσι τὸν δίσκον του καὶ ἡ μόνη θελκτικὴ ποικιλία εἶναι αἱ φωτοσκιάσεις αὐταί. Ψυχρὰ πνοὴ ἤρχισε νὰ ἐπιπνέῃ ἐπὶ τῆς σποδοῦ τῆς δευτέρας ἐποχῆς, ἥτις ἀπέπτη ἀνεπιστρεπτεὶ καὶ ἀναριπίζει τὴν τέφραν αὐτῆς ἐξ ἧς ἐκθρώσκουσιν σπινθῆρες τινὲς ἐνίοτε... αἱ τελευταῖαι παρηγορίαι τῆς ἐρημουμένης βαθμηδὸν ἐκ τῶν ἰδεῶν τῆς καρδίας μου. Καὶ ἡ πνοὴ αὕτη εἶναι προμήνυμα τῆς τελευταίας ἐποχῆς, ἥτις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ...

ΣΚΟΤΟΣ

Καὶ πρό τινος χρόνου ἐπῆλθε καὶ αὕτη, τὴν ὁποίαν ἐπτοούμην νὰ προμαντεύσω καὶ ἐδείχθην ἀνίσχυρος νὰ ἀποτρέψω. Καὶ τώρα ἡ ψυχή μου εἶναι πλήρης σκότους, πανέρημος ἰδανικῶν καὶ ἀπορφανισμένη, ἀπρόσιτος εἰς πᾶσαν εὐαίσθητον ἐρωτύλον περιπαθῆ ἐντύπωσιν, ἄτεγκτος εἰς τρυφερὰν πρόσψαυσιν, ἀδιάφορος εἰς πᾶσαν παρελθοῦσαν αἰσθηματικότητα...

Ὁ ἔρως ἐκεῖνος τῆς πρώτης αὐγῆς τῆς ψυχῆς ἐξέλιπεν ἀνεπιστρεπτεί... Ἦτο κοῦφον, μάταιον καὶ ἐφήμερον ἀποκύημα τῆς παιδικῆς μου ἐκείνης φαντασίας· μόνον, ἐὰν ἡ ἡλικία ἐκείνη, ἡ ἐποχή, ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ, θὰ συνεπέστρεφε μετ' αὐτῆς... Πιθανὸν νὰ αἰσθανθῶ ἔρωτα, ἔρωτας ἴσως πολλοὺς καὶ πάλιν· ἀλλὰ δὲν θὰ περιπνέονται μὲ τὸ μῦρον τοῦ πρώτου ἐκείνου παιδικοῦ ἔρωτος, οὔτε θὰ ἔχωσιν ὡς προθάλαμον ἐξ οὗ νὰ προκύπτωσι, τὴν σκιὰν καὶ τὸ θελκτικὸν μυστήριον τῆς ἀγνοίας! Θὰ εἶναι μόνον ἐφευρήματα, ὅπως καθιστῶσι εὐαρεστότερον τὸν μονότονον ῥοῦν τῆς ζωῆς...

Πλὴν διὰ τὰς ἀποσβεσθείσας ἐκείνας παιδικὰς γοητείας, ἀπομένει μία παραμυθία εἰσέτι ἓν ἑτερόφωτον ἄστρον ἀντλοῦν ἐκ τοῦ παρελθόντος τὸ φῶς του — *ἡ ἀνάμνησις.*

ΛΙΑ — ΣΩ.

ΕΚΕΙΝΗ

Ἀφιεροῦται τῇ ἐμῇ ἐξαδέλφῃ Ἀλκμήνῃ Μ...

Διῆγον τὸ εἰκοστὸν πρῶτον τῆς ἡλικίας μου ἔτος. Εὑρισκόμην δηλαδὴ εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν πλήρεις σφρίγους καὶ νεότητος εὐτυχῶν θνητῶν τὸ πᾶν ῥόδινον μειδιᾷ. Εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ ἣν πάντες πλάττουσιν ὄνειρα χρυσαυγῆ, τρέφονται μὲ ἐλπίδας καὶ ὁλόκληρα βασίλεια ὀνείρων ἀνοίγονται πρὸ τῆς φαντασίας των.

Ἥμην θερμὸς τοῦ καθήκοντος ἐκπληρωτὴς ἀγερώχως ἀείποτε ἀντιμετωπίζων τὰ δυσμενῆ τῆς τύχης στοιχεῖα. Ἐν τῇ ἀκριβεῖ δὲ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων μου εὕρισκον τὴν ἡδυτάτην εὐχαρίστησιν. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ οὐδεμία εὐχαρίστησις ἡδυτέρα ἐκείνης, ἣν ἐμπνέει ἡ συναίσθησις τῆς ἀποτίσεως τῆς ὀφειλῆς. il faut ponr être heureux, avoir des obligations des devoirs à remplir, ὡς λέγει ὁ κ. Bergeret. Καὶ τὸ πᾶν ἀντιπαρήρχετο πρὸ τῆς ἰδέας τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν προσφιλῶν μοι ἐνασχολήσεων. Οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου διετάραττε τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς μου...

Ἦτον ὡραιοτάτη ἐαρινὴ ἑσπέρα. Εὑρισκόμενος παρὰ τὴν θυρίδα τοῦ δωματίου μου παρετήρουν τὸ χάος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκυλινδοῦντο οἱ ἀπειράριθμοι τῶν ἀστέρων κολοσσοί, ἡ Παρθενικὴ Πλειὰς ἀγερώχως χωροῦσα ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους πέπλου τῆς νυκτὸς τὰ πλανώμενα βήματα τοῦ νυκτοφίλου ἐραστοῦ ἐφώτιζε τοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰ τερψίθυμα ἄσματα τοῦ ψάλλοντος.

Μάτην ὅμως ἐζήτουν νὰ ἀναγνωρίσω τὴν ἡδεῖαν καὶ μελαγχολικὴν μορφὴν τῆς αἰωνίας τῶν οὐρανῶν νύμφης. Μὲ λάμψιν ἄχαριν καὶ βαθέως μελαγχολοῦσαν ὡς νὰ κατείχετο ὑπὸ αἰσθημάτων ἀπελπισμοῦ καὶ θανάτου ἐσύρετο ἄδοξος καὶ πενθίμως ψυχοραγοῦσα μόλις διὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός της στάζουσα τὸ νέκταρ ἐπὶ τῶν ἀτόνων ρεμβασμῶν καὶ τῶν ὀνειροπολημάτων τῶν ἐραστῶν. Τὸ πᾶν ἀπετέλει οὕτω ἡδεῖαν καὶ μεθυστικὴν μουσικὴν τῆς ὁράσεως καὶ ἐλύκνιζεν ἐν τῇ ἡμιφεγγεῖ αἰθρίᾳ τοῦ οὐρανοῦ, ἔνθα ἄγρυπνοι ἐνῴκουν ἐπὶ φωτεινῶν καὶ χρυσῶν νεφελῶν τὰ χρυσαυγῆ καὶ πτερόεντα ὄνειρα καὶ ὁ ἀκοίμητος τῆς Ἀφροδίτης υἱός, ἠδέως τὴν ψυχήν μου.

Ἑλκυσθεὶς ὑπὸ τοῦ θεσπεσίου τούτου τοῦ οὐρανοῦ θεάματος ἔστην σιωπηρὸς καὶ μετ' εὐλαβείας ἐθεώμην, ἀπολαύων ἄπληστος καὶ τῆς ἀγνῆς καὶ μυροβόλου ἑσπερινῆς αὔρας, ἥτις μὲ ἔκαμνε νὰ διανοίγω τὸ στόμα καὶ νὰ ροφῶ τὴν ἡδύτητα αὐτῆς.

Ἐνῶ ἡ μαγεία αὕτη τοῦ παντὸς μὲ κατεῖχεν ἐν οὐρανίῳ ῥέμβῃ, αἴφνης φωνὴ μελωδεστάτου ποιητοῦ μὲ ἀπέσπασε τῶν ρεμβασμῶν μου. Ἔστρεψα. Εἰς τὸ ἐγγύτατον παράθυρον νεᾶνις ὑπὸ τὸ πλούσιον τῶν ἠλεκτρικῶν φῶς ἔμελπε διὰ τῆς λιγείας καὶ μελιρρύτου φωνῆς της συνοδευομένη ὑπὸ κιθάρας. Ἐφαίνετο μόλις δεκαοκταέτις, οἱ ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοί της ἀντηνάκλων οὐρανίαν φωταύγειαν, τὸ λευκὸν πρόσωπόν της ἀπήστραπτε δίκην χιονοσκεποῦς κορυφῆς ὑπὸ τὰς χρυσὰς τῶν ἀστέρων ἀκτίνας. Ἦτο εὔχαρις, γλυκεῖα, κόρη τῶν αἰθερίων πεδίων, κόρη ἐκ τῶν βλεφάρων τῆς ὁποίας δὲν εἶχον εἰσέτι χυθῆ δάκρυα, ἡ καρδία τῆς ὁποίας δὲν εἶχε εἰσέτι γνωρίσει θλίψεις. Περιβεβλημένη ἔνδυμα lilas, προσέδιδεν ἄποψιν αἰθερίαν ὑπερανθρώπου μορφῆς. Μὴ ἦτο κόρη τις τοῦ Ἐριγδούπου Διὸς ἡ νύμφη τις τοῦ Πολυδειράδος ἐνδιαιτήματος τῶν Ἀθανάτων; Ἐν ἐκστάσει ἔβλεπον αὐτὴν καὶ κεχηνὼς ἤκουον τὸ γλυκὺ καὶ μεθυστικὸν ᾆσμά της. Ἐπὶ πόσον;.. ἀγνοῶ!.. Εἶχον μεθυσθῆ ὑπὸ τῆς ἰδεώδους ἐκείνης καλλονῆς, ὑπὸ τῆς μυροσταγοῦς ἐκείνης φωνῆς,

... Ὅτε συνῆλθον κάπως, οὐδεμία ζῶσα ψυχὴ διετάραττε τὴν νεκρικὴν τοῦ σύμπαντος φωνήν... Ἐναύλον ὅμως εἰσέτι διετήρουν τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην φωνὴν εἰς τὰ ὦτα μου... ἡ μορφὴ αὐτῆς ὡς φάσμα διῆλθε τῆς φαντασίας μου καὶ πάλιν... Ἔστρεψα παντοῦ πλὴν ἡ αὐτὴ τοῦ ἀπείρου σιγή... Ὁποία ὅμως μετάμειψις ἐν ἐμοί. Αἴσθημα ἄγνωστον τέως εἰς ἐμὲ μὲ κατέλαβεν· ἡ καρδία μου δὲν ἔπαλλε πλέον ρυθμικῶς, ἀλλ' ἐλάκτιζε τὸ στῆθος μου· τὸ αἱμά μου ταχύτερον εἰς τὰς φλέβας μου διέτρεχε, φλὸξ δὲ ἄσβεστος ἐθέρμαινε τὸν ἐγκέφαλόν μου. Τί ἀρά γε συνέβη ἐν ἐμοί; Μὴ ἡ τρυφερὰ καρδία μου ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἰδεώδους ἐκείνης καλλονῆς: Μὴ ἡ ἀθῶα αὕτη περιστερά, ἡ τοσοῦτον ἀγερώχως διασχίζουσα τὸν αἰθέρα ἐβλήθη ὑπὸ τῆς μολυβδίνης σφαίρας τοῦ δεξιοῦ κυνηγοῦ καὶ θὰ πέσῃ αἱμόφυρτος ἐπὶ τῆς διαγελώσης χλόης; συναποφέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὴν φαιδρότητα τῆς νεότητός μου καὶ τὸν ἄδολον γέλωτα, τὸν ἐμφωλεύοντα εἰς τὰ χείλη μου; Φεῦ! ἀληθῶς! Τὸ ἰδεῶδες ἐκεῖνο αἴσθημα αἰσθάνομαι, ὅτι ἐβλάστησεν ἐν τῇ καρδία μου. Αἰσθάνομαι, ὅτι ἀγαπῶ περιπαθέστατα καὶ μεθ' ὅλου τοῦ σθένους καὶ τῆς τρυφερότητος τῆς νεότητός μου καὶ αἰσθάνομαι ἐν τῇ ἀκατασχέτῳ παραφορᾷ τῆς καρδίας μου τὸ ἀπαίσιον αἴσθημα τῆς κενότητος ἐκείνης, ἣν παρέχει στέρησις προσφιλεστάτου προσώπου. Προσεπάθησα διὰ τῆς λογικῆς καὶ τῆς φρονήσεως νὰ μετριάσω ὁπωσδήποτε τοῦ αἰσθήματός μου τὴν ὑπερβολὴν καὶ νὰ μετριάσω τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου, ἀλλ' ἀδύνατον, ἤμην τὰ μάλα ἀνίκανος πρὸς τοῦτο.

Ἐπεκαλέσθην τὴν βοήθειαν τοῦ Μορφέως, ἀλλὰ μάτην· ὁ ἀπαίσιος θεὸς τοῦ ὕπνου εἰς μακρυνὰς ἐταξείδευε χώρας. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ τετρωμένος καιρίως τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ πτερωτοῦ, τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης βέλους, αἱμόφυρτος καὶ μὲ βαρεῖαν τὴν κεφαλὴν ἀναπολῶν ἐκείνην, ἣν πρὸ μικροῦ εἶδον καὶ ἥτις ἀνεστάτωσε τὴν ψυχήν μου...

Αἴφνης θροῦς αἰσθῆτος διέκοψε τὰς βασανιζούσας μὲ σκέψεις. Ἔστρεψα, ἀλλ' ὁποία ἔκπληξις ἐπεφυλάσσετο τοῖς ἐκπλήκτοις ὀφθαλμοῖς μου! Πρὸ ἐμοῦ εἶχον *Ἐκείνην!* Ὅλως συγκεκινημένος λαμβάνω αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός. Ὦ! Ἰδού, σὲ ἐπαναβλέπω καὶ πάλιν... Μόλις πρὸ μικροῦ σὲ εἶδον ᾄδουσαν· οἱ μεθυστικοὶ φθόγγοι τοῦ ᾄσματός σου μὲ ἐμέθυσαν... ἡ Ἀγγελικὴ καὶ ἰδεώδης καλλονή σου μεγάλως ἐπηρέασαν ἐπὶ τῆς νεανικῆς μου καρδίας, ἥτις ἀληθῶς ἐπληρώθη τοῦ ἀγνοῦ καὶ ὑψηλοῦ ἐκείνου αἰσθήματος, ὅπερ θεοὶ καὶ ἄνθρωποι ἔρωτα ἐκάλεσαν καὶ ὅπερ οἱ ποιηταὶ πάντες ὕμνησαν... Ἄνευ σου, ἄνευ τῆς ἀγάπης σου αἰσθάνομαι ὅτι νεκρὰ πλέον θὰ ἦνε ἡ διάνοιά μου, ἡ δὲ καρδία μου ἀναίσθητος. Ἄνευ σοῦ αἰσθάνομαι, ὅτι οὐδεμίαν πλέον ἐν τῷ κόσμῳ θὰ αἰσθανθῶ ἡδονήν, οὐδὲν θέλγητρον!.. ὦ! ἂν καὶ σὺ μὲ ἠγάπας, ὁποία Εὐδαιμονία!.. ἀλλά... Μὴ πρὸς Θεοῦ... μὴ μείνῃς ἀδιάφορος πρὸς ἐκεῖνον, οὗτινος ἡ καρδία φλέγεται δι' ἓν μόνον μειδίαμά σου καὶ ὅστις τόσον περιπαθῶς σὲ ἀγαπᾷ...

Ὠχρὰ ἐνωτίζετο τῶν λόγων μου, τὰς χεῖράς της ἃς ἐπὶ τοῦ στήθους μου ἔθλιβον, ἐπὶ τῶν ὤμων μου ἀπαλῶς ἐπιθέσασα, περιβαλοῦσά με διὰ τῆς μυροβόλου κόμης της καὶ τὸ σφοδρῶς ἀναπαλλόμενον στῆθός της ἐπὶ τῆς παλλομένης καρδίας μου στηρίξασα, ἔκυψε πρὸς τὸ οὖς μου καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς, ἥτις μὲ ἐμέθυσεν, ἐψέλλισε «θὰ σὲ ἀγαπῶ, φίλε μου.»

Τί πρὸς ἐμὲ πλέον ἂν οἱ ἀστέρες τὴν αὐτὴν διέτρεχον τροχιὰν ἢ ἂν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι μετ' ἐμοῦ ἀνέπνεον. Μόνον ἐκείνην ἔβλεπον, μόνον τοὺς παλμοὺς τοῦ στήθους της ἤκουον. Ἐκείνη ἐπλήρου τὸν ἀπέραντον οὐρανὸν καὶ τὸν περὶ ἐμὲ ἀχανῆ κόσμον.

Αἴφνης τὰ χείλη μας συνηντήθησαν. Ἐπὶ τῶν κοραλλίνων χειλέων της ἐπέθεσα τὸ ἀγνότατον φίλημα. Ἦτον ὁ ἀρραβὼν τοῦ ἔρωτός μας, ὁ βίαιος ὅμως κλονισμὸς μὲ ἀφύπνησε. Φεῦ! ἦτο ὄνειρον.

Ἀθήνησι τῇ 12 Ὀκτωβρ. 1902.

ΘΩΜΑΣ Θ. ΓΕΡΑΚΗΣ

Δικηγόρος τις πρὸς τὴν σύζυγόν του:

— Ἀπὸ τὸ μηδὲν ἔκαμα περιουσίαν, Ὅτε ἤρχισα δὲν εἶχον τίποτε.

— Ναί, ἀλλὰ οἱ πελάται σου, φίλε μου θὰ εἶχον κάτι τι τῷ ἀπαντᾷ ἡ σύζυγος.

Περίεργος ἀγγελία:

Πωλεῖται εἷς κύων. Τρώγει ὅτι δήποτε τῷ προσφέρετε. Ἀγαπᾷ ἰδίως τὰ μικρὰ παιδία.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΠΤΕΡΩΝ

Μὲ πτερὰ χηνός, ὄρνιθος, ἀλέκτορος, νήσσης, μελεαγρίδος ἢ ἰνδιάνου δυνάμεθα προχείρως νὰ κατασκευάζωμεν ἰδιορρυθμότατα πράγματα καθ' ὅλας τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φαντασίας, καὶ μάλιστα ἔντομα μεγάλα, πτηνὰ μικρὰ, χρήσιμα πρὸς στολισμὸν πίλων ἢ τραπεζῶν, γωνιῶν τοίχων, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀκόμη δὲ καὶ μορφὰς παντοειδεῖς καὶ πρόσωπα ὁλόκληρα καὶ ὅ,τι ἄλλο θελήσωμεν, ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν ἀποκτήσει περὶ τὴν τερπνὴν καὶ πρωτότυπον αὐτὴν ἐργασίαν ποιάν τινα ἐπιτηδειότητα. Θὰ περιορισθῶμεν ἤδη εἰς τὴν περιγραφὴν δύο παραδειγμάτων, διὰ νὰ δυνηθῶσιν οἱ ἡμέτεραι ἀναγνῶσται εὐχερῶς νὰ τ' ἀπομιμηθῶσι, καὶ ἐπινοήσωσιν εἶτα οὕτως ἰδικά των σχέδια

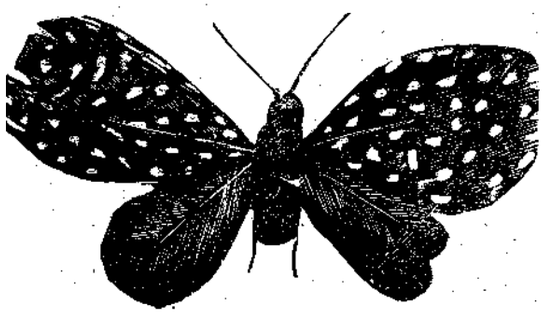

Χ ρ υ σ α λ ί ς. Μικρὸς κύλινδρος φελλοῦ ἐκ τῶν χρησιμευόντων ὡς πῶμα φιαλῶν, θ' ἀποτελέσῃ τὸ σῶμα τῆς χρυσαλίδος. Δύο μικρὰ πτίλα θὰ σχηματίσουν τὰς κεραίας τοῦ ἐντόμου· καὶ διὰ νὰ τῷ κατασκευάσητε τοὺς ὀφθαλμοὺς, δύνασθε νὰ θέσητε ὑαλίνους μαργαρίτας ἢ ἁπλῶς χάνδρας, μελαίνας ἢ ἄλλου χρώματος· τὸ σῶμα δύναται καὶ νὰ μαυρισθῇ μὲ μελάνην ἢ προτιμώτερον, νὰ σκεπασθῇ μὲ βελοῦδον ἢ πλοῦς χρώματος σκιεροῦ. Μὲ χονδρὴν βελόνην ἢ μὲ μικρὸν τρυπάνιον, κάμνετε δύο ὀπὰς εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ σώματος, καὶ ἐμπήγετε δύο πτερὰ λοξά, ὡς δείκνυται ἐν τῇ σχετικῇ εἰκόνι, ἀφοῦ προηγουμένως περικόψητε τὰ πτερὰ ταῦτα, διὰ ὑαλλίδος, προσδίδοντες αὐτοῖς σχῆμα πτερύγων. Ἐν τῇ παρατιθεμένῃ εἰκόνι, αἱ πτέρυγες τοῦ ἄνω μέρους εἰσὶ κατεσκευασμέναι ἐκ πτερῶν μελεαγρίδος, τῶν ὁποίων τὰ λευκὰ στίγματα παράγουσι ὡραιοτάτην ἐντύπωσιν. Αἱ κάτω πτέρυγες εἶναι ἐκ πτερῶν μελανῶν μονοχρόων.

Δύνασθε ἔτι νὰ κόψητε τὰ πτίλα τῶν πτερῶν, δίδοντες αὐτοῖς τὰ αἰχμηρὰ σχήματα τῶν χρυσαλλίδων, τὰς ὁποίας καλοῦσι Μαχάοντας. Δύναται τις ἔτι νὰ μεταχειρισθῇ, ἀντὶ πτερῶν σκοτεινοῦ χρώματος, πτερὰ χηνῶν ὁλόλευκα καὶ νὰ ἐπιτύχῃ πεταλούδας χιονώδους λευκότητος.

Π ρ ό σ ω π α. Ἰδοὺ καὶ ὑπόδειγμα προσώπου, τὸ ὁποῖον κατασκευάζετε ὡς ἀκολούθως: Διαπεράσατε ἓν στέλεχος πτεροῦ διὰ δύο μικρῶν στελέχων λεπτοτέρων· τὸ ἕν, τὸ βραχύτερον, θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν πίλον· τὰ δὲ ἄνω πτίλα, ἀλειφθέντα διὰ γόμμας, δύνανται νὰ λάβουν τὸ σχῆμα πτερῶν, πτέρυγος πτηνοῦ, ταινίας ἀτυλίκτου κλπ. Τὰ δὲ κάτωθι πτερά, κεκομμένα ἐν σχήματι δύο τριγώνων, θὰ ἀποτελῶσι τὰ ἀναδήματα τῆς κόμης, ἅτινα θὰ κολλήσητε ἐπὶ τῶν πτίλων τοῦ κεντρικοῦ πτεροῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ζωγραφήσητε δι' ὑδατογραφίας μίαν μορφήν. Καλείτερον νὰ λάβητε πτερὸν λευκὸν διὰ τὸ κεντρικὸν πτερόν, καὶ πτερὰ μέλανα διὰ τὰ ἐγκάρσια. Τὸ δεύτερον ἐγκάρσιον πτερόν, τὸ μακρότερον, τοποθετούμενον εἰς τὸ ὕψος τῶν

ὤμων, θὰ παραστήσῃ, διὰ τῶν ἐπάνω πτίλων, τὸ μπρὰ ἢ τὸ περιτραχήλιον· τὰ δὲ κάτω πτίλα, μακρύτερα, θὰ παραστήσουν ἐπανωφόριον. Ἐν τέλει δύο μεγάλαι τριγωνικαὶ ἐγκοπαὶ εἰς τὸ μεσαῖον πτερὸν, θ' ἀπεικονίσουν τὴν ὀσφύν, ἣν δύνασθε νὰ κάμητε λεπτήν, ὅσον τὸ πλάτος τοῦ στελέχους.

Σ. Σ.

ΕΛΠΙΔΑΣ ΣΑΒΑΝΑ

Καθισμένος 'στακρογιάλι
Πρόσμενα τὸ κάθε κῦμα γιὰ τὰ σὲ νὰ τὸ ρωτήσω
Κι' ἔφθαναν ἐκεῖνα, ὅμως πρὶν ἀκόμη τὰ ρωτήσω
'Εκυλοῦσαν πίσω πάλι.

Ξάφνου ἕνα κῦμα εἶδα
Πελὸ μεγάλο ἀπὸ τἄλλα ὅλο χάρι νὰ προβαίνει
Στὴ γαλάζια κεφαλή του τὴν κρινοστεφανωμένη
Θάρρεψα πῶς, λάμπει ἐλπίδα.

Τὴν καρδιά μ' ἐλπὶς χρυσώνει
Κι' ἀπὸ τοὺς βαρειοὺς της κτύπους τὸ φτωχὸ κορμί [μου σείεται
Μὰ σὰν ἔφτασε τὸ κῦμα ἄχ!.. κυλᾷ, ἀπλώνει, [σβυέται
'Ελπίδας σάβανα ξαπλώνει.

Ἰούλιος 1902. **Γεώργος Ν. Θωμαΐδης.**

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Πολλάκις συμβαίνει ὁ ἄνθρωπος καὶ ἰδίως αἱ γυναῖκες νὰ καταλαμβάνονται αἰφνιδίως καὶ ἄνευ ἀφορμῆς προχείρως καὶ ἀνεξηγήτως ὑπὸ εἴδους ἀνίας καὶ ἀδιαθεσίας, ἥτις κατελήγει εἰς πολὺ σοβαρὰ συμπτώματα. Ὁ πάσχων ἀποστρέφεται τὰ ἐγκόσμια, διασκεδάσεις καὶ ἀπολαύσεις, δὲν γνωρίζει τί τῷ ἐλλείπει καὶ αὐ ἡ ἡ οἰκία του καὶ ἡσυχία του ἀπαρέσκει, ἀποφεύγει συγγενεῖς καὶ φίλους, φιλονικεῖ διὰ τὰ ἐλάχιστα καὶ ἐν τέλει εἰς τοὺς πλησιάζοντας αὐτὸν συγγενεῖς καὶ οὓς δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ, διηγεῖται ἀνοησίας καὶ ἀκρίτους ὁμιλίας, ὡσεὶ θέλων νὰ τυραννῇ αὐτοὺς καὶ ἐν τέλει ἀπειλεῖ, ὅτι θὰ φονευθῇ, ὅτι ἐπιθυμεῖ τὸν θάνατον καὶ τὰ τοιαῦτα.

Οὐδὲν τυραννικώτερον τούτου καὶ ἂν ἀφήσετε τὸ κακὸν νὰ προχωρήσῃ, ἡ ἀνία αὕτη γίνεται ἕξις, ἡ ἕξις πάθος καὶ τὸ πάθος δυστύχημα.

Ἡ νόσος αὕτη, ἂν δύνασαι νὰ ὀνομασθῇ τοιαύτη, δὲν ἐπιδέχεται ὑλικὴν θεραπείαν, διότι αἱ ὀργανικαὶ δυνάμεις ἅπασαι ἔχουσι καλῶς· ἀλλοίμονον δέ, ἂν καταφύγετε εἰς ἰατροὺς καὶ δὴ εἰς ἀπείρους καὶ φιλοκερδεῖς.

Ἐν τυχούσῃ περιπτώσει τὸ ἀσφαλέστερον μέσον τῆς θεραπείας, εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς ἐπί τινα τοὐλάχιστον καιρόν. Δηλαδὴ ἡ ἀλλαγὴ κλίματος, μαγειρικῆς, οἰκήματος, διαβιώσεως καὶ συναναστροφῆς, τουτέστι μεταβολὴν ἐν γένει καταστάσεως. Εἴπατε εἰς τὸν οὕτως πάσχοντα, ὅτι ἕνεκα ἀτυχήματος, ἐπιδημίας, οἰκονομικῆς μεταβολῆς, σοβαροῦ τέλος γεγονότος, δέον νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δεῖνα μέρος νὰ διέλθῃ μῆνας τινας, ἕως διορθωθοῦν τὰ πράγματα καὶ ἀπομωνώσατε αὐτὸν ἐντελῶς ἐκ τοῦ μέρους, ἔνθα ἔζη καὶ πάντων εἰ δυνατὸν τῶν οἰκείων καὶ ἀφήσατε αὐτὸν ἐπί τινα καιρὸν ἐν ἑτέρῳ διαμέσῳ καὶ ἐν ἄλλῃ ζωῇ καὶ μετ' ἄλλων προσώπων καὶ θὰ βελτιωθῇ σημαντικῶς ἡ κατάστασίς του. Ἡ προσοχὴ καὶ αἱ σκέψεις ἡ νέα ἐργασία καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη, ἃς θὰ αἰσθανθῇ μεταγενεστέρως ἔσονται τὰ καλείτερα δι' αὐτὸν φάρμακα.

Ἡ νόσος αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς μονοτονίας τῆς ζωῆς καὶ ἰδία ἐκ τῆς πλεοναζούσης χαρᾶς ἢ λύπης ἐκχειλιζούσης τὴν ἰσορροπίαν τοῦ ἐν μόχθοις καὶ εὐχαριστίαις ἀναγκαίου βίου. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη δέον νὰ ἰσοφαρίζωσι, καθόσον παρετηρήθη, ὅτι ὁσάκις μόνη ἡ χαρὰ ἢ ἡ λύπη ἐκυρίευσε τὸν ἄνθρωπον, ἐξεδηλώθησαν τὰ συμπτώματα ταῦτα.

Ἀπόδειξιν δὲ καὶ τούτου ἔχομεν τοὺς Ἄγγλους, οἵτινες ὁπόταν κορεσθῶσι τῶν ἐγκοσμίων καὶ δὲν τοῖς λείπει τίποτε, ζητοῦν τὸν θάνατον, δηλαδὴ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ βίου καὶ διὰ τοῦτο οἱ πλεῖστοι σήμερον ἐγκαταλείπουσι τὸν τόπον των ἢ διὰ πάντα ἢ καὶ προσκαίρως.

Ὁ ἄνθρωπος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ πλάστιγγα ἐκ δύο σάκκων ἀοράτων, οὓς δέον νὰ πληρώσῃ τὸν ἕνα ἐκ χαρᾶς καὶ τὸν ἕτερον ἐκ λύπης, διὰ νὰ ζῇ ἐν ἰσορροπίᾳ. Ἐπλήρωσε τὸν ἕνα, ἡ ἰσορροπία ἀπόλλυται καὶ τὸ κενὸν δὲν τὸν χωρεῖ πλέον. Τοῖς φρονίμοις ὀλίγα.

Ὁ ἰατρός σας

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Ἄστρον ὡραῖον τ' οὐρανοῦ, τὸ φῶς ὅπερ δωρίζεις
εἰς πάσας τὰς φυλὰς τῆς γῆς κ' ἐξ ἴσου τὸ σκορπίζεις
ἔχει ἀκτῖνας ἱλαράς, ὧν πόθος καὶ γαλήνη
'σ τῶν φιλομούσων τὴν ψυχὴν ἐπέρχετ' ὦ σελήνη!

Εἶνε τερπνὸν τὸ θέαμα, ὁσάκις ἀναβαίνῃς
ἐκ τῶν ὀρέων ὄπισθεν κ' ἐκ τῶν δασῶν προβαίνῃς,
ὡς τῆς νυκτὸς βασίλισσα καὶ μὲ πομπὴν ὑψοῦσαι
ὁλόχρυσος Πανσέληνος κ' ἠρέμα ἀργυροῦσαι.

Ὁ κόσμος ὅλος σ' ἀγαπᾷ καὶ χαίρει σὲ νὰ βλέπῃ
εἰς κήπους, ὅταν εὕρηται, εἰς ἔξοχὴν καὶ δρέπῃ
τὰ ἄνθη τὰ ἐαρινὰ κι' ἀκούῃ ἀηδόνων
τὰ ᾄσματα τὰ θελκτικὰ μετὰ τῶν χελιδόνων.

Ἐξ ὕψους σὺ ἐπισκοπεῖς τῆς Φύσεως τὰ κάλλη
μὲ ἓν ἡδὺ μειδίαμα, ὁ εὐθυμίαν βάλλει
'σ τῶν νέων τὴν εὐαίσθητον καὶ τρυφερὰν καρδίαν
καὶ ἄρχονται νὰ ᾄδωσι τερπνῶς, μὲ θυμηδίαν!

Κ' ἐνῷ ἐνδόξως ἵσταται ἐν μέσῳ τῶν ἀστέρων
κ' ἐφ' ἅρματος ἐπιβατεῖς, ἵππων λευκῶν, ἀστέρων,
τότε τὰ νέφ' ἐπίκεινται, φέρουσι τὸν τυφῶνα
αἴφνης μὲ τὸ φθινόπωρον καὶ τὰν δριμὺν χειμῶνα.

Καὶ κρύπτουσι τὴν ὄψιν σου, τὴν τόσῳ ποθουμένην,
τὴν συμπαθῆ σου καλλονήν, τὴν πολυαγαπημένην!
Τὴν δὲ χαρὰν ἀλάτσουσι, τὴν πρώτην εὐθυμίαν,
εἰς λύπην καταθλιπτικὴν καὶ εἰς μελαγχολίαν!

Ἐν τούτοις δὲν ἐκλείπεις σὺ 'στὰ πυκνωμένα νέφη,
ἃ ἔμπροσθέν σου μέλανα ὁ ἄνεμος συστρέφει,
διότι ἐκφεύγεις ἀπ' αὐτῶν κ' ἐκ νέου φανερόνεις
τὸ φῶς σου εἰς ἡμᾶς λαμπρὸν κι' ἀμέσως τὸ θαμβόνεις.

Ὅταν παρέλθ' ἡ θύελλα ἐν τ' οὐρανίᾳ χώρᾳ
κ' ἐγγίσῃ μεγαλοπρεπὴς τῆς δύσεως ἡ ὥρα,
σ' ἀκολουθεῖ ὁ Ἕσπερος, λίαν στιλπνὸς πλανήτης,
ὃς καὶ τῆς Ἕω τ' οὔνομα κέκτηται κι' Ἀφροδίτης.

Καὶ προσφωνεῖς τὸν Ποιητὴν μὲ τ' ἄλλα κτίσματά του,
ὃς ἄφθονα ἐδώρησε τοῖς πᾶσι τἀγαθά του
κ' ἐποίησε τὰ σύμπαντα μὲ ἄκραν πανσοφίαν,
Κόσμον δὲ ταῦτ' ὠνόμασε διὰ τὴν ποικιλίαν.

ἐν Μελίτῃ 1901 **Θεόφ. Ἰ. Κόντης.**

ΤΟ ΜΝΗΜΑ

Τὰ πλούτη δὲν ἐζήτησα ὁποῦ ζητοῦνε ἄλλοι
Οὐδὲ σ' τῆς δόξης τὴν ὁδὸν ἐβάδισ' ἓν βῆμα.
Ἀπὸ τοῦ κόσμου τὴ φρικτὴ καὶ μαύρ' ἀνεμοζάλη
Ἐν μοναχὰ ἐζήτησα ἐρημωμένο μνῆμα.

Δόξα καὶ πλούτη φεύγουνε σὰν ἄνεμος περνοῦνε
Ὅταν διαβαίνουν οἱ καιροὶ μὲ τὸ τρεχάτο βῆμα
Καὶ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἀκόμα λησμονοῦνται
Στῆς λήθης μέσα τὴ ῥοὴ καὶ μόνου ζῇ τὸ μνῆμα

Ἐν Ἀθήναις 1902.

Δημοσθ. Σ. Δημακόπουλος.

Ὅστις ἠγέρθη τῆς κλίνης του πρωΐ καὶ ἔστις ἐνυμφεύθη. οὐδέποτε μ' τενόησαν.

Ὅταν μισῶ. ἀφαιρῶ κάτι ἀπ' ἐμαυτοῦ· ὅταν ἀγαπῶ, καθίσταμαι πλουσιώτερος, διότι ἔχω ὡς ἐκ περισσοῦ τὸ ἀγαπώμενον.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

(Συνέχειαν ἴδε προηγ. φύλλον)

Ὁ ἑλληνοπρεπέστατος οὗτος Σύλλογος σκοπὸν ἔχει διὰ νουθεσιῶν καὶ ἰδιαιτέρων σχολῶν νὰ ἐπαναφέρῃ ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν τὰ ἄνευ λόγου ἀπομακρυνθέντα καὶ παραδόξως λησμονηθέντα αὐτῆς τέκνα, νὰ διδάξῃ αὐτοῖς τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον καὶ τοῖς ἐμπνεύσῃ τὸ ἐν ἑαυτοῖς ἀποναρκωθὲν αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, οὗ ἕνεκα διετέλουν ἀμέτοχοι πάσης ἰδέας προγονικοῦ κλέους καὶ καταγωγῆς, παρέχον ἐν ταύτῳ αὐτοῖς τὰ μέσα τῆς ἀποκαταστάσεως ὡς Ἑλλήνων πολιτῶν. Εἶναι ὁ μόνος μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐν Κων)πόλει συλλόγων, ὅστις, χαίρει τὸ δικαίωμα τῆς ἀναρτήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας ἐπὶ τοῦ καταστήματός τοῦ καὶ ὅστις ἐργάζεται τελεσφόρως. Ὁμολογουμένως δὲ, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὀφείλει, φρονοῦμεν, ν' ἀπονείμῃ τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος εἰς τοὺς πρωτεργάτας τοῦ λάχιστον τοῦ ἐθνωφελοῦς τούτου ἱδρύματος, πρὸς ἐνθάρρυνσιν τοῦ πατριωτικωτάτου καὶ ἐθνοφελεστάτου σκοποῦ του.

Ἕτερον ἵδρυμα λίαν ἐπιβλητικόν, ἐπίζηλον, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπαξίως, ἀθορύβως καὶ ἐθνωφελῶς ἐργαζόμενον, εἶναι τὸ μέγα ἐν Γαλατᾷ κατάστημα τοῦ «Ταχυδρόμου» τῆς μεγαλειτέρας καὶ καλειτέρας τό γε νῦν ἔχον Ἑλληνικῆς ἡμερησίας ἐφημερίδος, ἥτις τὴν εὐρυτέραν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον κυκλοφορίαν ἔχει καὶ χαίρει τῆς δεούσης παρὰ τῶν ὁμογενῶν ἐκτιμήσεως. Ἐκδίδεται ὅμοιον εἰς μέγα σχῆμα φύλλον ἐπίσης, εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ ἂν ἐπισκεφθῆτε τὰ γραφεῖα αὐτῶν θὰ ἐκπλαγῆτε διὰ τὴν κολοσσιαίαν ἐργασίαν, ἥτις γίνεται ἐκεῖ, τὰ πολυπληθῆ διαμερίσματά του καὶ τὸ πολυάριθμον προσωπικόν του. Γνωρίζων ἐξ ἐπισκέψεως καὶ πείρας ἅπαντα τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα καὶ καταστήματα τῶν σπουδαιοτέρων ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, ἐν Ἀθήναις, Κωνσταντινουπόλει, Ἀλεξανδρείᾳ, Καΐρῳ καὶ Βουκουρεστίῳ, εἶδον ὅτι τὰ τοῦ Ταχυδρόμου κατέχουν τὸν πρῶτον βαθμὸν καὶ ὑπὸ ἔποψιν μεγαλείου, πλούτου, τάξεως καὶ εὐεξίας καὶ ὑπὸ ἔποψιν καθαρῶς δημοσιογραφικοῦ κύκλου. Ἐπεσκέφθην μετὰ τοῦ πράκτορος κ. Θ. Κουρμούζη τὸν Διευθυντὴν αὐτῶν κ. Γ. Α. Βελλῆν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐξεπλάγην διὰ τὸ προσηνὲς καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρος του, τὴν Ἰώβειον ὑπομονὴν καὶ εὐστάθειάν του ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης πολυποικίλου καὶ πολυπλόκου δημοσιογραφικῆς, ἐμπορικῆς καὶ κοινωνιστικῆς ἐργασίας, διότι σημειώσατε, ὁ δημοσιογράφος ἔχει νὰ κάμῃ μὲ ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας καὶ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας μέχρι βαθείας νυκτός, διότι ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεται καὶ ἐργάζεται ἢ οὔ, θὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν τάξεων αὐτῶν, οὓς ὀφείλει ν' ἀνέχεται, ἀκροάζεται, παραινεῖ καὶ συμβουλεύεται, διότι ἄλλως ἡ ἐργασία του δὲν γίνεται καὶ ἀφ' ἑτέρου: The Times is money.

Μᾶς προσέφερε καφφὲ καὶ τσιγάρα καὶ ἐνῷ συνωμιλοῦμεν, εἰργάζετο μετὰ τῶν διαφόρων ὑπαλλήλων του, οἵτινες ἀκαταπαύστως προσήρχοντο ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐνῷ ταὐτοχρόνως καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἔξω ἐζήτουν νὰ τὸν ἴδωσιν.

— Πῶς προλαμβάνετε τόσην ἐργασίαν, τῷ λέγω τότε καὶ ὡς βλέπω ὅλα ἀπὸ τὰς χεῖρας σας περνοῦν καὶ ἐνῷ ἐργάζεσθε, δὲν ἐμποδίζεσθε ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς συνομιλεῖτε.

— Αὐτὰ γίνονται καθ' ἑκάστην καὶ ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτός, ὡς βλέπετε, Κύριε Πρίντεζη, μοὶ ἀπαντᾷ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ συνήθεια καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ γίνονται ὅλα ἐν τάξει, διότι πρέπει νὰ τὰ βλέπω ὅλα, μὲ ἔφεραν πλέον εἰς μίαν μηχανικὴν οὕτως εἰπεῖν διεξαγωγὴν τῆς ἐργασίας μου.

Καὶ ἐν ταὐτῷ τῷ ἐκόμιζον καὶ διορθώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ γαλλικοῦ φύλλου ταυτοχρόνως, τὰ ὁποῖα ἔδει νὰ κυκλοφορήσουν τὸ ἑσπέρας.

— Καὶ τὰς διορθώσεις, δὲν πιστεύω νὰ τὰς προφθάνετε οὕτω, ὁ ἴδιος!

— Ἄ, ὄχι, ἀλλὰ γίνεται κάτι τι ἄλλο πρότερον. Περιμένω τὸν λογοκριτήν, ὅστις θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιθεωρήσῃ καὶ ἀναγνώσῃ ὅλα τὰ δημοσιεύματα καὶ θὰ σβύσῃ ἢ θ' ἀφαιρέσῃ ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ δημοσιευθῇ. Μετὰ τοῦτο θὰ παραδώσω τὴν ὕλην εἰς τοὺς διορθωτάς. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ πάντα εἶναι τόσον ἐγκαίρως διατετιμημένα, ὥστε νὰ προφθάνωμεν τὴν ἔγκαιρον ἔκδοσιν τῶν φύλλων.

— Καὶ ὅ,τι δὲν ἀρέσει εἰς τὸν λογοκριτήν, ἀφοῦ ἅπαξ ἐγένετο ὁ κόπος τῆς συνθέσεως ;

— Τὰ διαλύομεν. Ὥστε βλέπετε, πρέπει νὰ γνωρίζομεν ἐκ τῶν προτέρων τί ἐπιτρέπεται νὰ δημοσιεύωμεν, διὰ νὰ μὴ γίνεται ὁ μάταιος αὐτὸς κόπος.

— Καὶ ὅλα τὰ τμήματα γραφεῖα κτλ. εὑρίσκονται εἰς τὸ ἐπάνω αὐτὸ διαμέρισμα ;

— Μόνον αὐτό ; προσθέσατε καὶ ὅλον τὸ κάτω. Ἰδού, ἐδῶ εἶναι ἡ αἴθουσα τῆς Διευθύνσεως καὶ ἐκεῖ τῶν γραμματέων, ἐκεῖ τῶν συντακτῶν, παρέκει τοῦ ταμείου, ἀπέναντι ἐκεῖ τοῦ γαλλικοῦ φύλλου, κάτω τὰ τυπογραφεῖα καὶ τῆς διεκπεραιώσεως, τέλος ὅ,τι βλέπετε ἐπάνω καὶ κάτω εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη, εἶναι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν μας.

— Τί λέγετε, Κύριε Βελῆ, σᾶς συγχαίρω ἀπὸ καρδίας, διότι ἔχετε τὸ μεγαλείτερον ἑλληνικὸν φύλλον καὶ τοιαῦτα γραφεῖα καὶ τμήματα οὐδαμοῦ ὑπάρχουν.

— Ἀληθῶς; οὔτε ἐν Ἑλλάδι ;

— Οὔτε, τὰ γνωρίζω ὅλα, καὶ τὸ ἰδικόν σας ἀληθῶς πρωτεύει.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι διεσπαρμένος ἀπανταχοῦ, τόσον εἰς τὴν πόλιν ὅσον καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς ἐν Πέρᾳ, Γαλατᾷ, Σταμπούλ, Σκούταρι, Φαναρίῳ, Βοσπόρῳ, ἐν ταῖς νήσοις Πρώτῃ, Ἀντιγόνῃ, Χάλκῃ καὶ Πριγκίπῳ καὶ ἐν ὅλοις τοῖς ἐξοχικοῖς διαμερίσμασι ὑπάρχουν ὁμογενεῖς ὅλων τῶν τάξεων καὶ ὅλων τῶν ἀποχρώσεων.

Ἐν Πέρᾳ καὶ Γαλατᾷ διατηροῦσι τὰ περισσότερα καὶ καλείτερα ἐμπορικὰ καταστήματα, καφενεῖα, ξενοδοχεῖα, ζυθοπωλεῖα καὶ κέντρα.

Τὸ Λουξεμβούργον εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καφενεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πέρα, λίαν εὐρύχωρον, κομψότατον, πολυτελέστατον καὶ ἐντελῶς Ἑλληνικόν.

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ὑπάρχει καὶ τὸ κατάστημα τοῦ κ. Δημητρακοπούλου μὲ ποικιλίαν εἰδῶν. Εἶναι τὸ καλείτερον καὶ ποικιλώτερον εἰς εἴδη τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, ἀποικιακά, ἐδώδιμα, οἶνοι, ἀρώματα,

σκεύη κτλ. Παιδιόθεν καταγινόμενος ὁ κ. Δημητρακόπουλος κατώρθωσε νὰ διοργανώσῃ διὰ τῆς φιλεργείας, τιμιότητος καὶ τῆς ἀμερίστου συμπαθείας, ἧς τυγχάνει παρὰ τῷ τόπῳ, τέλειον ἐμπορικὸν κατάστημα εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ἡ τάξις, ἀκρίβεια καὶ καθαριότης εἶναι μοναδικὴ καὶ ζηλευτή, ἐφαρμόσας ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις σύστημα ἐντελῶς ἀγγλικόν. Ταμίας, γραμματεὺς καὶ ὑπάλληλοι ἐργάζονται τυπικῶς ὡς μηχαναὶ ὑποδεχόμενοι καὶ περιποιούμενοι τὸ προσερχόμενον κοινὸν μετὰ παραδειγματικῆς προσηνείας, τῶν δύο ἀδελφῶν διευθυνόντων καὶ ἐπιβλεπόντων τὴν ἄμεμπτον λειτουργίαν τοῦ μοναδικοῦ των καταστήματος, ὅπερ ὁμολογουμένως βαίνει ἀπροσκόπτως εἰς τὸν προορισμόν του, ὡς χρονομετρικὸν ὡρολόγιον.

Ἕτερον ἐπίσης κατάστημα ἑλληνικόν, ἀγγλικοῦ μὲν συστήματος τάξεως καὶ ἀκριβείας, ἀλλὰ γαλλικοῦ ὅλως ρυθμοῦ, κομψότητος καὶ νεωτερισμοῦ εἶναι τὸ ὀλίγον κατωτέρω καὶ ἔναντι τοῦ Bon Marchè εὑρισκόμενον, τοῦ κ. Γ. Δαπόλα ἐκ Σύρου, καλοῦ πατριώτου καὶ ἀκραιφνοῦς πολίτου, ὅστις δὲν παραλείπει νὰ ἐκδηλοῖ τὰ φιλογενῆ [αὐτοῦ αἰσθήματα εἰς πάντα ἐξ Ἑλλάδος ἐρχόμενον, ἰδίᾳ πατριώτην καὶ συγγενῆ. Εἶναι πολὺ εὐγενής, προσηνὴς καὶ φιλόμουσος, ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν συγκαταλέγω μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μου καὶ δὲν παρέλειψε τὸ ἐλάχιστον παρέχων μου καθ' ἑκάστην δείγματα τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἀγαθωτάτης καρδίας του. Εἰς ἓν δὲ πρόγευμα, ἔνθα μὲ προσεκάλεσεν ἐπιμόνως, εἶχε προμηθευθῇ καὶ ἑτοιμάσῃ τὰς ὡραιοτέρας τῆς Κωνσταντινουπόλεως τρίγλας, (μπαρπούνια) ἃς εἶχον ἐκτάκτως καρυκευμένας, ἐξαίρετον καὶ ὡραιότατον μετὰ ὀρτυγῶν συμπεφυρμένον πιλάφιον, καὶ δύο εὐθρέπτους εὐγευστάτας ὄρνιθας ἐψημμένας εἰς τὸ ἀμὴν τῆς τέχνης καὶ μετ' ἐκτάκτου ἐμβάμματος, ἅτινα συνωδεύοντο ἑκάστοτε μετὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων γαλλικῶν οἴνων λευκοῦ καὶ μέλανος, μεθ' ὃ παρετέθη πρωτίστης καὶ ἰδιορύθμου περιστάσεως γλύκισμα ἐπακολουθησάντων τῶν ἐπιδορπίων ἀποτελουμένων ἐκ τῶν καλειτέρων εὐρωπαϊκῶν τυρῶν καὶ τῶν καλειτέρων καὶ περιφημοτέρων καρπῶν τῆς ὡραίας ἑπταλόφου καὶ βασιλίσσης τῶν πόλεων.

Ὄντως ὁ κ. Δαπόλας ταξειδεύων καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς Εὐρώπην μετὰ τῆς ἀξιολόγου Κυρίας του Μαργαρίτας καὶ χάριν ἀναψυχῆς ἐκ τῶν πολλῶν των ἐργασιῶν καὶ δι' ἐμπορικοὺς λόγους, γνωρίζει κάλλιστα καὶ νὰ ζῇ καὶ ἐκθύμως μετὰ συγγενῶν καὶ φίλων του νὰ συμπεριφέρεται. Εἶναι δὲ κάτοχος ὡραίας μικρᾶς βιβλιοθήκης, ἣν μοὶ ἐπέδειξεν, περιεργοτάτης συλλογῆς ὅπλων καὶ λοιπῶν σχετικῶν εἰδῶν, ὡς καὶ κομψοτάτης φωτογραφικῆς συσκευῆς, ἀρκούμενος, ὡς φαίνεται νὰ διέρχεται εὐαρέστως τὰς ὥρας τῆς ἀνίας καὶ ἐν ταὐτῷ προετοιμάζων διὰ τὰ μικρὰ ἔτι τέκνα του ὡραῖα ἐν μελλούσῃ περιστάσει καὶ χρήσιμα τῷ βίῳ ἀντικείμενα καὶ ἀπασχολήσεις.

Κατὰ τὸν ὀλίγον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει χρόνον τῆς διαμονῆς μου ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπισκεφθῶ διαφόρους φίλους καὶ συνδρομητάς μου. Ὁ κ. Ἰσακκίδης διευθυντὴς τῆς ἀτμοπλοΐας ἡ «Ἀνατολή», ἐδρευούσης ἐν Κων)πόλει καὶ καπνέμπορος εἶναι ἀξιολογώτατος νέος, πεπροικισμένος μὲ πολλὰ καὶ καλὰ προσόντα φιλομειδὴς προσηνής, φίλεργος καὶ αὐστηρός, εἰς τὸ καθῆκον, τυγχάνει δὲ φιλόμουσος καὶ πατριώτης ἄριστος. Εἶναι ὅμως καὶ ἐπιμελὴς εἰς τὸ ἔργον του, καὶ πολυάσχολος, δι' ὅπερ οὐδέποτε θὰ τὸν ἴδῆτε μόνον ἢ καθεύδοντα, ἀλλὰ πάντοτε ἐργαζόμενον καὶ συζητοῦντα ἂν τύχῃ δὲ νὰ τὸν διακόψῃτε πρὸς στιγμὴν τῆς ἐργασίας του, πολὺ συντόμως τὴν ἐπαναλαμβάνει.

Τὸν κ. Ι. Ζωγράφον παλαιὸν φίλον καὶ γαμβρὸν τοῦ ἐν Γαλαζίῳ ἐπίσης καλοῦ φίλου καὶ ἀξιολόγου πατριώτου κ. Ν. Ἀθανασούλη, εὗρον ὡς πάντοτε ἀπησχολουμένον ἐν τῷ ἐν Χαβιαροχανίῳ γραφείῳ αὐτοῦ καὶ μόλις ἰδών με, μοὶ ἔλεγε σφίγγων μου τὴν χεῖρα.

— Καλῶς τὸν κ. Πρίντεζη, ὥστε μᾶς ἦλθες ! τί νέα ἐξ Ἀθηνῶν ; Καὶ μοὶ ἀπέτεινε πολλὰς ἐρωτήσεις περὶ αὐτῶν.

Ὁ κ. Ζωγράφος ἔχει δίκαιον νὰ ἐρωτᾷ περὶ Ἀθηνῶν, διότι καθ' ἕκαστον θέρος ἔρχεται καὶ ἐπισκέπτεται οἰκογενειακῶς ταύτας, τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ὅπου συνήθως διαμένει ἐπὶ ἕνα δύο μῆνας καὶ τόσον πολὺ εὐχαριστεῖται, ὥστε τῷ ἀφῆκαν τὰς καλειτέρας ἐντυπώσεις. Εἶναι δὲ ἀξιολογώτατος καὶ εὐγενέστατος ὁμογενὴς καὶ δὲν παραλείπει περίστασιν ἐκδηλῶν τὰ φιλογενῆ αὐτοῦ αἰσθήματα.

Ἐπεσκέφθην καὶ τὸν κ. Στ. Πεσμαζόγλου, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ὁμογενὴς οὗτος καὶ ἂν δύναται νὰ ὀνομασθῇ τοιοῦτος, διαφέρει πολὺ κατὰ τὰ αἰσθήματα, καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τοὺς τρόπους τῶν πολλῶν ὁμογενῶν μας. Εἶναι μεσῆλιξ, προσποιεῖται πάντοτε ὅτι ἐργάζεται, ἐνῷ τίποτε δὲν κάμνει καὶ σᾶς ὑποδέχεται ψυχρότατα ! Ἀρκεῖ νὰ δηλώσητε, ὅτι θ' ἀγοράσητε τίτλους μὲ μηνιαίας δόσεις ἢ μὲ προμήθειαν ἢ νὰ τῷ ἀναθέσητε ἐργασίαν τινὰ καὶ τότε πᾶσα ἐργασία παύει καὶ αἱ περιποιήσεις ἀρχίζουν μετὰ ζέσεως. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς προσελεύσεώς μου εἰσῆλθεν καί τις κύριος, ὅστις ἤρξατο φωνάζων, ὅτι δὲν τῷ παραδίδονται οἱ τίτλοι του, ἐνῷ ἐπλήρωσε καὶ ὅτι τῷ ζητοῦν πλειότερον.

Ὁ κ. τραπεζίτης ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ. Τότε εἰς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων του μὲ λαμβάνει εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον καὶ μ' ἐρωτᾷ, ἂν θέλω ν' ἀγοράσω τίτλους.

— Ὄχι, ἀδελφέ, τῷ ἀπαντῶ, φυλάξατε τοὺς τίτλους σας, ἦλθον ἁπλῶς νὰ σᾶς ἐπίσκεφθῶ, εἶμαι ὁ τάδε ἐξ Ἀθηνῶν.

Ὁ ὑπάλληλος ἐρωτᾷ τὸν κύριον καὶ ὁ κύριος μοὶ διαβιβάζει διὰ τούτων ὅτι εἶναι ἀπησχολημένος καὶ ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ διατελῇ συνδρομητὴς τῆς «Φύσεως» διότι δὲν ἔχει καιρὸν διὰ φιλολογίαν, καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, ὅτι τῷ ἀρκοῦν αἱ τραπεζικαὶ ἀσχολίαι του' καὶ ὅτι ὅσα φύλλα ἔλαβεν ἐπὶ ἔτος διατάζει νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ.

— Καλῶς, τῷ λέγω, ὁ κύριος τραπεζίτης δύναται ν' ἀσχολεῖται μὲ τὰς ἀσχολίας του, καὶ ἐγὼ μὲ τὰς ἰδικάς μου, ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγετε εἶναι τραπεζικὸν γραφεῖον ἐδῶ, διότι πρώτην φορὰν βλέπω τοιοῦτον πτωτοφανὲς γραφεῖον καὶ θὰ γράψω περὶ αὐτοῦ. Οὔτε πρὸ δισχιλίων ἐτῶν ἦσαν εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΚ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

(Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία, ὁ Τοτός, ἡ Μπεπέ, ἡ Μίς, ἡ Μαρία, ἡ θαλαμηπόλος, ὁ ὑπηρέτης, ὁ Βίκτωρ ἡ Ἀδολφίνη καὶ ἡ Μαγείρισα, ἐπιστρέψαντες ἐκ Βόλου πρὸς τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Τετάρτης, καταγίνονται εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἀποσκευῶν καὶ δεμάτων. Μεθ' ὃ ὁ κύριος εἰσερχόμενος εἰς τὸ γραφεῖον του, παρατηρεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν του, συγχρόνως ὁμιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν του).

Ἡ κυρία. (ἱσταμένη πρὸ τῆς θύρας). Εἶχες τίποτε σπουδαῖον εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου;

Ὁ κύριος. Ὄχι, ἀπολύτως τίποτε, αἱ δὲ σημεριναὶ ἐφημερίδες οὐδὲν ἀναγράφουσι σπουδαῖον καὶ νεώτερον.

Ἡ κυρία. Αἴ! τί λέγεις τώρα, ἀφοῦ ἐπεστρέψαμεν, τί δίαιταν ν' ἀκολουθήσω;

Ὁ κύριος. (ἀναγινώσκων) Ἐγὼ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνῃς πρωΐαν καὶ ἑσπέρας καταπότια Πίνγκ. Δὲν βλέπεις τί κακὸν γίνεται εἰς τὰς ἐφημερίδας;

Ἡ κυρία. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνοησίαι καὶ ἀγυρτίαι, ὅσοι, φίλε μου, ἐδοκίμασαν αὐτά, τὴν ἔπαθαν καὶ ἐξησθένησαν φοβερὰ καὶ τὸν στόμαχον καὶ τὸ βαλάντιον. Ἐγὼ τώρα ὅπου ἐπεστρέψαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καθ' ἑκάστην θὰ ἐξέρχωμαι καὶ θὰ κάμνω περιπάτους· αὐτὸ εὑρίσκω τὸ καλλίτερον, ὑγειινότερον καὶ οἰκονομικώτερον, καὶ διότι ἔχομεν πολλὰς ἄλλας ἀνάγκας καὶ ἐλλείψεις τοῦ σπητιοῦ.

Ὁ κύριος. Ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶχες περισσότερον καιρὸν διὰ περιπάτους καὶ ἀσκήσεις.

Ἡ κυρία. Τοὐναντίον, φίλε μου, εἰς τὰ λουτρὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ χάνῃς τὸν καιρόν σου εἰς τὴν λέσχην, εἰς τὸ λουτρόν, εἰς τὴν μουσικήν, εἰς τὰς ἐπισκέψεις καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, καὶ σχεδὸν δὲν ἔχει τις καιρὸν νὰ διαθέτῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του. Ἐ ὦ ἐδῶ θὰ ἴδῃς ἐὰν ἔχω καιρὸν ἢ ὄχι, ἔπειτα ἔχομεν τόσας ἐλλείψεις καὶ πρέπει νὰ πηγαίνω καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ἐμπορικά. Θέλομεν φορέματα, ἀσπρόρουχα καὶ τόσα ἄλλα, τὰ δὲ παιδιὰ ἐμεγάλωσαν καὶ πρέπει νὰ τὰ ἐνδύσωμεν καὶ αὐτά.

Ὁ κύριος. Ἀλλὰ γνωρίζεις, ὅτι αὐτὸ τὸ ταξείδιον μᾶς ἐστοίχισε περισσότερον ἀφ' ὅσον ὑπελογίζαμεν καὶ ἐν τούτοις μοὶ ὑπέσχεσο, ὅτι διὰ τῆς οἰκονομίας μας τὸν χειμῶνα, θὰ ἐφθάναμεν εἰς ἰσοζύγιον.

Ἡ κυρία. Καλῶς, τότε θὰ κάμωμεν οἰκονομίας, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον, τοὐλάχιστον, ἐὰν θὰ δεχώμεθα, πρέπει νὰ ἀνανεώσωμεν τὰ φθαρέντα τραπεζομάνδυλα, πετσέτες κ.τ.λ. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἐνδυμασίαν, ἡ κόρη μας....

Ὁ κύριος. (Μετὰ θλίψεως) Ἀκόμη δὲν ἐπανήλθομεν καὶ νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἐξόδων, ὑποδοχῶν καὶ περιπάτων! Καλά, ἄφησέ με τώρα. Δὲν μοῦ στέλλεις, σὲ παρακαλῶ, ταῖς παντόφλαις μου μὲ τὴν Μαρίαν.

Ἡ κυρία. (Καλοῦσα). Μαρία! δόσε ταῖς παντόφλαις τοῦ κυρίου. Πιστεύω, πῶς εἶναι εἰς τὸ μεγάλον κάνιστρον, ἐκεῖ ποῦ εἶπα νὰ τὰς τοποθετήσης.

Ἡ Μαρία. Τώρα νὰ ἴδω, κυρία, διότι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐμετροῦσα τὰ ἀσπρόρουχα καὶ εἶπα εἰς τὴν Μ'ς νὰ τὰς τυλίξῃ.

Ἡ Μίς. (Μὲ ἀγγλικὴν προφορὰν) Ναί, ἀλλὰ καθὼς ἤμην ἀπησχολημένη νὰ τακτοποιῶ τὰ βιβλία τοῦ Τοτοῦ, ἑπομένως δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκτελῶ δύο ἐργασίας, παρεκάλεσα τὸν κύριον Βίκτωρα νὰ τυλίξῃ ταῖς παντόφλαις. Ἀλήθεια, κύριε Βίκτωρ;

Βίκτωρ. (Ὅστις διέρχεται κρατῶν τεμάχιον χονδροῦ χάρτου.) Μάλιστα, ἀλλὰ ἤμην ἀπησχολημένος νὰ τυλίξω τὰ ποδήλατα καὶ τὰ ἀγκίστρια τοῦ ψαρεύματος, καὶ εἶπα εἰς τὴν Ἀδολφίνην νὰ κυτάξῃ διὰ τὰς παντόφλας. Αἴ, Ἀδολφίνη! ποῦ ἔθέσατε τὰς παντόφλας τοῦ κυρίου;

Ἀδολφίνη. (Ἥτις φορεῖ ἀκόμη τὸ ψιάθινον πῖλόν της, πλήρη ἀνθέων). Τὰς παντόφλας τοῦ κυρίου; Ἀ! διάβολε! εἶναι εἰς τὸ τζάκι.

Ὁ κύριος. Ἐ! καλά, πήγαινε νὰ τὰς φέρῃς.

Ἀδολφίνη. Ἀλλά..... εἶναι εἰς τὸ τζάκι εἰς τὸν Βόλον, ἐκεῖ ἔμειναν. Ὁ Βίκτωρ μοῦ εἶπε νὰ τὰς θέσω εἰς ἓν δέμα, ἀλλ' ἐγὼ ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐτύλιγον τὰς ὄρνιθας διὰ νὰ φάγωμεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, τὰς ἐλησμόνησα, καὶ εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ τζάκι. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἐὰν ὁ καθεὶς ἔκαμνε τὴν ἐργασίαν του, δὲν θὰ συνέβαινον αὐτά· ἐγὼ δὲν λέγω εἰς τοὺς ἄλλους νὰ συλλέγωσι τὰ ἀσπρόρουχα, οὔτε νὰ σηκώσωσι τὴν τράπεζαν.

Βίκτωρ. Ναί, αὐτὸ σὲ ἔσλαψε.

Ἀδολφίνη. Σὺ νὰ κυτάξῃς τὴ δουλειά σου.

Ἡ κυρία. Σιωπὴ λοιπόν. Τί συμβαίνει, Ἀ! Εἶναι ἡ μπεμπὲ ποῦ φωνάζει, Ἀ! πάλιν θὰ τὴν ἐπείραξε ὁ Τοτός. Πηγαίνετε νὰ ἴδετε Μίς.

(Εἰσέρχεται ὁ Μπεμπές, ὅστις ὁρύεται καὶ ὁ Τοτός, ὅστις τὸν περιπαίζει).

Ἡ κυρία. (Καθησυχάζουσα τὸν Μπεμπέ) Μὰ τί ἔχεις λοιπόν. Εἶμαι βεβαία Τοτό, ὅτι ἐπείραξες τὴν ἀδελφήν σου πάλιν.

Τοτός. Ὄχι..... Νὰ..... Θὰ σᾶς εἴπω. Ξέρεις τὰ κουτιὰ μὲ τοὺς κολυμένους ἀχυβάδες; ποῦ ἔφερες διὰ τὴν ὑποδιευθύντριαν καὶ τὴν Λεοντίνην, νὰ λοιπὸν ἤρχισε νὰ ξεκολᾷ καὶ ἐπειδὴ ἐπῆρα καὶ ἐγὼ ἕνα διὰ νὰ ξεκολύσω, ἔμπηξε τὴς φωνές.

Ἡ κυρία. Πῶς! Ἀνοίξατε τὸ πακέτον καὶ ἀρχίσατε νὰ τὰ ξεκολᾶτε; Μπᾶ, αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι τέρατα. Καλὰ σᾶς λέγω ἐγώ, ὅταν μεγαλώσετε θὰ σᾶς κλείσω εἰς τὰ σχολεῖα. Πηγαίνετε ἀπ' ἐδῶ, Οὔστ! Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ πᾶτε νὰ παίξετε!

(Ἀξιοθρήνητος ἔξοδος τῶν νεογνῶν)

Ὁ Κύριος. Μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχω ταῖς παντόφλαις. Δὲν πειράζει, δόστε μου ταῖς χειμωνιάτικες.

Ἡ κυρία. Μαρία, δόσε εἰς τὸν κύριον τὰς χειμερινὰς του παντόφλας. Εἶναι εἰς τὸ ἐρμάριον τῶν ἐνδυμάτων.

Μαρία. Τὸ ἐρμάριον εἶναι κλειστόν. Κυρία. Ἂν θέλετε δώσατέ μου τὸ κλειδίον.

Κυρία. Ἀ! ναί, τὸ κλειδίον, ποῦ εἶναι λοιπὸν αὐτό.

Ἡ Μίς. (Εἰσερχομένη). Κυρία, τὸ ἐρμάριον τῶν παιγνιδίων εἶναι κλειστόν, δόσατέ μου τὸ κλειδίον, σᾶς παρακαλῶ.

Ἡ κυρία. Γνωρίζω, ὅτι εἶναι μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο κλειδίον, ἀλλὰ ποῦ εἶναι αὐτά;

Βίκτωρ. (Εἰσερχόμενος). Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, δότε μου τὸ κλειδίον τοῦ μπουφὲ καὶ τῶν συρταρίων.

Ἡ κυρία. (Ἐρευνῶσα ἐντὸς ἐρμαρίου) Εἶναι ὅλα μαζύ, ποῦ τὰ ἔθεσα λοιπόν:

Ἀδολφίνη. (Εἰσερχομένη καὶ αὐτή) Κυρία, ἑτοιμάζομαι νὰ γευματίσω καὶ θέλω οἶνον, ὅστε μου σᾶς παρακαλῶ, τὸ κλειδίον τῆς ἀποθήκης,

Ἡ κυρία. (θυμωμένη) Θὰ σᾶς τὸ δώσω μετὰ πέντε λεπτά, διὰ νὰ ἔχω καιρὸν νὰ ψάξω. Πηγαίνετε.

(Κωμικὴ ἔξοδος τοῦ προσωπικοῦ)

Ἡ κυρία. (Πρὸς τὸν σύζυγόν της) Εἰπέ μου λοιπὸν μήπως ἐνθυμῆσαι ποῦ ἔθεσα τὰ κλειδιά; Ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐνθυμηθῶ.

Ὁ κύριος. Σοῦ ὁρκίζομαι ὄχι, τί τὰ κρύβῃς λοιπόν; νὰ ἴδωμεν τώρα; νὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμῃς τώρα.

Ἡ κυρία. Σὲ παρακαλῶ, βοήθησέ με ἀντὶ νὰ ἐπιπλήττῃς.

(Περίπου μίαν ὥραν, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἐρευνοῦν διὰ τὰ κλειδία, ἀνοίγουν ὅλα τὰ ἐρμάρια καὶ ὅλα εἶναι ἄνω κάτω, ὅτε εἰσέρχεται ὁ Βίκτωρ φέρων μίαν ἐπιστολήν).

Βίκτωρ. Μήπως ἐρευνᾶτε διὰ τὰ κλειδία.

Ἡ κυρία. Ναί, διατί;

Βίκτωρ. Διότι ὅλα τὰ κλειδία ὁμοῦ, ἡ κυρία τὰ ἔκρυψεν ἐντὸς τῶν κυνηγετικῶν ὑποδημάτων τοῦ Κυρίου.

Ὁ Κύριος. (μορφάζων). Αἴ καὶ τώρα Κυρία Δέσποινα;

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ Φ. Π.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἷς τινα λέσχην ὁμιλοῦσι περὶ χρηματιστοῦ, ὅστις ἀναχωρήσας πάμπτωχος, ἐπανῆλθε πολὺ πλούσιος.

— Εἷς πέντε ἔτη, λέγει εἷς, ἡ κόμη του καὶ ἡ γενειάς του ἐλευκάνθησαν.

— Ἀπὸ τὸν ἄργυρον, προσθέτει ἕτερος.

*

Παιδικὸν πνεῦμα.

Ἡ μήτηρ — Τίς ἔπιε ἐν ποτήριον σαμπάνια, ποῦ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ μπουφέ.

Ἡ μικρὰ — Ἕνα μπισκότο μοῦ ἔπεσε μέσα καὶ διὰ νὰ τὸ τιμωρήσω, τὸ ἔφαγα.

*

Εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολήν.

— Ἀγαπητὲ δόκτωρ, πιστεύετε εἰς τὰ φαντάσματα;

— Ἐὰν ἐπίστευα εἰς τὰ φαντάσματα, ἔξυπνε, δὲν θὰ ἐγενόμην ἰατρός.

*

Συμβούλιον παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς πενθερᾶς.

— Φεῦ! λέγει ὁ ἰατρός, εἶναι μία ἁγία γυνή, ἀνέρχεται τοὺς οὐρανούς.

— Ἀλήθεια; δόκτωρ, ἐρωτᾷ ὁ γαμβρός... ἂς ὑπάγῃ, ἂς ὑπάγῃ γλήγορα, διότι ἐδῶ ἦτον εἰς τὴν κόλασιν.

*

Μεταξὺ δύο πενήτων.

— Μισῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, διότι ἔχασε δύο ἑκατομμύρια.

— Τὸν μισεῖς, καὶ διατί; τί σ' ἐνδιαφέρει;

— Διότι τὰ ἐσπατάλησε, χωρὶς νὰ βοηθήσῃ οὐδένα.

*

Ὁ κ. Μ... Εἰς τὸν νέον ὑπηρέτην του:

— Μπᾶ, βλέπω καπνίζεις καὶ ποῦρα.

— Ναί, Κύριε, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖτε, τὰ ἐπῆρα τοῦ πρώην ἀφεντικοῦ μου.

*

Εἷς ἀμαξηλάτης μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀνέλθῃ τὸ ὄρος, λέγει πρὸς τοὺς ἐπιβάτας:

— Ἀπ' ἐδῶ πλέον ὁ δρόμος εἶναι διαβατὸς μόνον εἰς ὄνους καὶ ἡμιόνους, ὥστε ἀπ' ἐδῶ θὰ ὑπάγετε πεζῇ.

*

Εἰς τὸ κουρεῖον.

Ὁ κύριος — Πρὸς τὸν φαλακρὸν καταστηματάρχην.

— Ὥστε πωλεῖτε ὑγρὸν κατὰ τῆς φαλακρότητος;

Ὁ καταστηματάρχης — Ὄχι ἐγώ, ὁ ὑπάλληλός μου, δὲν βλέπετε τὴν κόμην του;

*

Εἰς τὸ ἀτελιὲ ἑνὸς σκηνογράφου.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἰούλιος, ἐρωτᾷ ὁ θεατρώνης.

— Εἰς τὰ σύνεφα, ἀπαντᾷ ὁ ζωγράφος γελῶν.

— Εἰς τὰ σύνεφα, ἐπαναλαμβάνει ὁ θεατρώνης, ἀλλὰ δὲν ἔρχεται νὰ τὰ διορθώσῃ.

*

Ἔρις διὰ λέξεων.

— Εἶσαι εἷς ἐξαίρετος ἄτιμος.

— Ἀνακάλεσον τὸν λόγον σου, γρῆγορα.

— Μάλιστα, ἀνακαλῶ τὸ ἐξέραιτος, διότι δὲν σοῦ ἀξίζει.

— Μὰ πῶς, Κυρία μου, στεφάνους πωλεῖτε ; ποῦ εἶναι οἱ σταυροί σας ;
— Μπά, δὲν ξεύρετε; δὲν κάμνομεν πλέον σταυρούς.
— Καὶ διατί ; δεσ . . . ποι . . . νίς . . .
— Ἄ, δὲν ξεύρετε, Κύριε, ὅτι δὲν εἶναι πλέον τῆς μόδας ;
— Ὁ σταυρός ;. . κατάλαβα ! διότι αὐτὸς δὲν μεταβάλλεται ποτέ, ἐνῶ πάντα τὰ ἄλλα . . .

— Τί διάβολον ἔπαθον αὐτοὶ οἱ δαιμονισμένοι καὶ τρέχουν ἔτσι ἀπὸ πίσω ἀπὸ τ' ἀμάξι . . . Ἄ, κατάλαβα ἡ καμμιὰ παληοβρῶμα ἢ κανένας μεγάλος εἶναι μέσα καὶ τρέχουν νὰ τὸν ἰδοῦν . . . Καὶ ὁ ἀμαξᾶς καμαρώνει !

ΠΟΙΚΙΛΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.
— Δύνασαι νὰ μοῦ εἰπῆς, παιδί μου, τῷ λέγει ὁ καθηγητής, πότε ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821;

Ἡ κόρη σας, κυρία μου, ἔλεγεν ὁ Χ... εἴς τινα Κυρίαν, εὐμορφαίνει ὅσο μεγαλώνει. Ὅταν ἦτο μικρὰ σᾶς ὡμοίαζε πολύ ;

Ἡ οἰκογένεια ἐδέχετο συχνὰ εἰς γεῦμα τὸν βουλευτήν. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς μεγάλη εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ μικροτέρου παιδίου τῆς οἰκογενείας.
Ὁ βουλευτὴς τὸ ἐρωτᾷ :
— Σ' ἀρέσει λοιπὸν πολύ, ὅταν ἔρχωμαι καὶ τρώγω μαζύ σας ;
— Ὤ ! ναί.
— Γιατὶ μ' ἀγαπᾶς πολύ, δὲν εἶνε ἔτσι ;
— Ἄ ! ὄχι. Γιατὶ κάνομε καλείτερα φαγητά.

— Μαργαρώ, ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι.
— Νομίζεις, κυρία, ὅτι εἶνε τὸ ῥωλόϊ . . .
— Ὄχι, ἀφ' οὗ δεικνύει 10 παρὰ 20.
— Μὰ θὰ πηγαίνῃ ἐμπρός.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΣΣΟΙ

Ἐν τῷ 14ῳ φύλλῳ τῆς 15 Νοεμβρίου π. ἔτους ἐδημοσιεύσαμεν παίγνιον, καθ' ὃ, ἐνῶ τρεῖς ἄσσοι τίθενται κεχωρισμένοι ἀλλήλων ἐν τῷ παιγνιοχάρτῳ, εὑρίσκονται εἶτα ὁμοῦ καὶ εἰς ἓν μέρος, χωρὶς ν' ἀναμιχθοῦν τὰ φύλλα.

Ἤδη θὰ περιγράψωμεν τίνι τρόπῳ οἱ τέσσαρες ἄσσοι τιθέμενοι κεχωρισμένως ἐν τῷ παιγνιοχάρτῳ εἶτα εὑρίσκονται ὅλοι ὁμοῦ ἄνωθι, χωρὶς ποσῶς τὰ χαρτία ν' ἀνακατωθοῦν.

Λαμβάνετε ἀνὰ χεῖρας τοὺς τέσσαρας ἄσσους, οὓς δεικνύετε τοῖς παρισταμένοις, ἀλλὰ πρὸ τούτου θέτετε ἐπιτηδείως ὄπισθεν τοῦ τελευταίου τέσσαρα ἄλλα χαρτία, ἄσχετα καὶ τοποθετεῖτε ταῦτα ἐπὶ τοῦ παιγνιοχάρτου. Τότε τὰ τέσσαρα ἄνωθι χαρτία, τὰ ὁποῖα οἱ ἄλλοι θὰ νομίζωσιν, ὅτι εἶναι οἱ ἄσσοι διαχωρίζετε ἐντὸς τοῦ παιγνιοχάρτου καὶ μετὰ μικρὰν μαγικοσοφιστικήν σας ὁμιλίαν, τοῖς λέγετε, ὅτι οἱ ἄσσοι θὰ μετατεθῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν ἄνωθι ὅπερ καὶ ἀποδεικνύετε ἀμέσως.

Ρούς

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑ

Τὴν δόλια μου καρδιὰ 'στὰ δόντια ἁρπάζω
Καὶ μ' ἄπειρη μανία τὴν ξεσκίζω,
Τὴν δύστυχη φριχτὰ τὴν κουρελιάζω,
Γιατὶ νὰ σὲ πονάῃ τήνε βρίζω.

Τὴν πονεμένη Μοῦσα μου κυττάζω
Λυπητερὰ τραγούδια νάρχινάῃ
Καὶ τρέχω καὶ τὴν λύρα τῆς ἁρπάζω
Καὶ τὴν χτυπῶ γιατὶ σὲ τραγουδάει.

Ξάφνου γυρίζω καὶ κυττάζω σένα
Καὶ μέσα 'στὴν καρδιὰ ὁ πόνος καΐει,
Τὰ χέρια μ' ἀπομένουν σταυρωμένα
Καὶ προσευχὴ γιὰ σὲ τὸ στόμα λέει.

Γιῶργος Ν. Θωμαΐδης

ΚΡΑΥΓΗ

Πῶς ἤθελα, σὰν ἠμποροῦσα,
Μὲ μιὰ κλωτσιὰ μου δυνατὴ
Τὸν κόσμο ἐκεῖνο νὰ χαλνοῦσα
Ὁποῦ δὲν ξέρει νὰ αἰσθανθῇ !

Ἔτσι θὰ ἔβλεπα ἕνα ἕνα
Νὰ κατεβοῦν ἐδῶ στὴ γῆ
Κ' ἀγκαλιασθοῦνε λατρεμμένα
Τ' ἀστέρια μὲ τὸν ποιητή.

Ι. Γ. Ἀντωνιάδης

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΦΑΝΗ

Σὰν σ' ἀγαπῶ, ποῦ εἶσ' ὡραία,
Μὴν εἶσ' ἀγέρωχη ξανθή·
Ὡραία εἶνε κ' μηλέα,
Ὅταν τὴν ἀνοιξι ἀνθῇ,

Μὰ σὰν ἐρθῇ ψυχρὸς χειμῶνας
Καὶ κρύος ἄνεμος φυσᾷ,
Μένει μ' ὀλόγυμνους τοὺς κλώνους
Φεύγουν τὰ κάλλη τὰ χρυσᾷ.

Σὰν σ' ἀγαπῶ, ποῦ εἶσ' ὡραία,
Μὴν εἶσ' ἀγέρωχη πολύ·
Θἄρθῃ χειμῶνας καὶ στὴ νέα
Τὴν ἐμορφιά σου τὴν καλή,

Ι. Γ. Ἀντωνιάδης

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεῖ ὅτι

ἐκυκλοφόρησαν ἀρτίως παραπεποιημένα ἑκατοντάδραχμα τραπεζικὰ γραμμάτια αὐτῆς Ζ'. ἐκδόσεως (χρώματος ἰώδους) τῆς παραποιήσεως τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα διακριτικὰ γνωρίσματα εἰσὶ τὰ ἑξῆς :

1). Ὁ χάρτης τῶν παραπεποιημένων γραμματίων εἶνε λεπτότερος καὶ πολὺ εὐτελέστερος τοῦ τῶν γνησίων, ὑστερῶν τούτου καὶ κατὰ τὴν ὑπόστασιν, ἥτις μὴ οὖσα ὑφασματώδης, καθιστᾷ ταῦτα ἧττον ὁμαλὰ εἰς τὴν ἁφὴν καὶ ἧττον στερεὰ τῶν γνησίων, ἅτινα σχιζόμενα παρουσιάζουσι ποιάν τινα ἀντίστασιν μὴ παρατηρουμένην εἰς τὰ παραπεποιημένα, εὐχερῶς σχιζόμενα.

2) Ἡ δεξιᾷ τοῦ γραμματίου προτομὴ τοῦ Γεωργίου Σταύρου στερεῖται ἐντελῶς εἰς τὰ παραπεποιημένα ἐνότητος χρωματισμοῦ, ποῦ μὲν βαθέως, ποῦ δὲ ἀσθενῶς, ἐν συνόλῳ δὲ ἀνωμάλως κεχρωματισμένη, παρουσιάζουσα ἰδίᾳ εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ κρανίου (ἰνίον) κενὸν ἐλλιπέστατα χρωματισμένον.

3) Οἱ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Στέμματι Ἡρακλεῖς παριστῶνται εἰς μὲν τὰ γνήσια, ὡς ἄνδρες ὥριμοι καὶ πωγωνοφόροι, εἰς δὲ τὰ παραπεποιημένα παριστῶνται ὑπὸ μορφὴν νεανικωτέραν καὶ σχεδὸν ἀγένειον, κατὰ δὲ τὴν καθόλου παράστασιν ὑστεροῦσι καλλιτεχνικῶς.

4) Τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ Στέμματος δύο ἐλλειψοειδῆ πλαίσια, ἐφ' ὧν ἀποτυποῦται ὁ ἀριθμὸς 100, ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος διαφέρουσιν οὐσιωδῶς κατὰ τοὺς χρωματισμούς, προσεγγίζοντα εἰς τὰ παραπεποιημένα τὸ βαθὺ κίτρινον χρῶμα, τοῦ τῶν γνησίων ὁμοιάζοντος τὸ χρῶμα Σοκολάτας, ἔτι δὲ ὁ ἀριθμὸς 100 εἰς μὲν τὰ γνήσια εἶνε κεχαραγμένος διὰ γραμμῶν ζωηρῶν βαθυτέρου χρώματος, εἰς δὲ τὰ παραπεποιμένα διὰ γραμμῶν ἀσθενεστέρων, ὡς ἐπίσης εἶνε ἀσθενέσταται καὶ αἱ κατὰ μῆκος διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 100 διήκουσαι ὁριζόντιαι γραμμαί, ἀντιθέτως πρὸς τὰ γνήσια, ἐν οἷς αἱ τοιαῦται γραμμαὶ εἶνε ζωηρόταται καὶ λίαν εὐδιάκριτοι.

5) Ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῶν γραμμάτων ταινία, ἡ φέρουσα τὰς λέξεις «Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος» εἰς μὲν τὰ γνήσια μήκους 11 ἑκατοστῶν, εἰς δὲ τὰ παραπεποιημένα μήκους ἐλάσσονος κατὰ 1 περίπου χιλιοστόν.

6) Ὁ ἐπὶ τῆς πρόσθιας ὄψεως καὶ εἰς τὸ κάτω μέρος τῶν γραμματίων μέγας ἀριθμὸς 100, εἰς τὰ παραπεποιημένα εἶνε ζωηρότερος, τὰ δὲ δύο μηδενικὰ αὐτοῦ δὲν φέρουσιν τὴν ἐσωτερικὴν περὶ τὸ κενὸν λεπτὴν γραμμήν, ἣν φέρουσιν ἐν τοῖς γνησίοις.

7) Ὁ χρωματισμὸς τῶν ἐν τῇ ὀπισθίᾳ ὄψει τῶν γραμματίων ἐλλικοειδῶν πλαισίων, τόσον τοῦ κεντρικοῦ, ὅσον καὶ τῶν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας μικρῶν τοιούτων, εἶνε ἀσθενέστατος εἰς τὰ παραπεποιημένα, ἡ ἔλλειψις δὲ αὕτη καθίσταται καταφανεστέρα εἰς τὰ κενὰ τῶν μηδενικῶν τοῦ ἀριθμοῦ 100 τοῦ κεχαραγμένου ἐπὶ τῶν 4 γωνιαίων, ἔνθα ἐλλείπει παννεγῶς ἡ παρατηρουμένη εἰς τὰ γνήσια ἐνότης τοῦ βαθέος ἰώδους χρώματος.

Ἐν γένει δὲ τὰ παραπεποιημένα γραμμάτια ἐξεταζόμενα μετὰ προσοχῆς παρουσιάζουσι ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν καθόλου καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτῶν πλεῖστα μειονεκτήματα.

Ἀθήνησι τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου 1902

Ὁ Διοικητὴς
Στ. Στρέϊτ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια καὶ τέλος).

Ἡ συγκοπὴ ὀνομάζεται κανονικὴ ὅταν τὰ δύο μέρη αὐτῆς εἰσὶν ἴσα, ὡς εἰς τὰ δύο προηγούμενα παραδείγματα. Ἀκανόνιστος δέ, ὅταν δὲν εἶνε ἴσα.

Ὅταν ὁ ἦχος ἄρχηται ἐκ χρόνου, ἀσθενοῦς ἢ ἐκ μέρους ἀσθενοῦς χρόνου, χωρὶς νὰ ἐπεκτείνηται ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ χρόνου (ἢ ἐπὶ μέρους τούτου), τότε δὲν εἶνε πλέον συγκοπή, ἀλλ' ἀντίθετος χρόνος (contre temps).

II. Ἀπόλυτος διάρκεια ἢ κίνησις

Ὁ τονισμός, ὡς εἴδομεν, μᾶς δεικνύει τὸς ἀναλόγους σχέσεις τῆς διαρκείας, ἀλλὰ οὐδόλως τὴν θετικὴν διάρκειαν ἀξίας τινος.

Γνωρίζομεν, ὅτι τὸ βραχὺ διαρκεῖ κατὰ ἥμισυ ὀλιγώτερον τοῦ ἡμιμάκρου καὶ τοῦτο κατὰ ἥμισυ ὀλιγώτερον τοῦ μακροῦ. Τίς ὅμως πρέπει νὰ εἶνε ἡ θετικὴ διάρκεια τοῦ μακροῦ, ὅπως γνωρίζωμεν τὰς ἑπομένας ἀναλογίας;

Τὴν τοιαύτην θετικὴν διάρκειαν τὴν λαμβάνει ἰδία ἕκαστον φθογγόσημον καὶ ταύτην ἀκριβῶς ὀνομάζομεν ἀπόλυτον διάρκειαν. Ὁ τοιοῦτος χρόνος ὁ ἀποτελῶν τὴν διάρκειαν προσδιορίζει ἰδιαιτέρως ἕκαστον τεμάχιον, ἡ μεγάλη αὐτὴ ποικιλία τῆς ἀπολύτου διαρκείας δὲν ἀλλάσσει διόλου εἰς τὴν σχετικὴν διάρκειαν τῶν ἀξιῶν.

Ἡ ἀπόλυτος διάρκεια ἀποτελεῖ ἐν τῷ τεμαχίῳ τὴν κίνησιν, ἥτις προσδιορίζει τὰ βραδέα ἢ ταχέα διαστήματα τῶν ποδῶν. Ὁ συνθέτης πρέπει ἀκριβῶς νὰ προσδιορίζῃ τὴν κίνησιν τοῦ τεμαχίου, ὅπως καθιστᾷ ἐπαισθητὴν τὴν ἰδέαν τῆς συνθέσεώς του.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν θέτουσιν ἐν ἀρχῇ πάντοτε τοῦ τεμαχίου λέξεις τινάς, ὅπως γνωρίζωμεν ἀκριβῶς τὴν κίνησιν τοῦ τεμαχίου. Εἰσὶ δὲ αἱ ἑξῆς: Largo. Lento. Grave. Adagio. Allegro. Andante. Presto.

Αὗται δεικνύουσι τὰ περισσότερα διαστήματα τῆς βραδύτητος ἢ τῆς ταχύτητος. Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι:

Larghto. Andantino. Allegretto. Prestissimo.

Αἱ λέξεις αὗται μετριάζονται πολλάκις διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἑξῆς λέξεων: un poco (=ὀλίγον) molto (=πολὺ) assai (—βαθμὸ ἀνώτερος κατά τι τοῦ molto) καὶ τέλος διὰ τοῦ non tropo (=οὐ πολύ.)

Μεταχειριζόμεθα πρὸς τούτοις καὶ ἄλλας λέξεις: Centabile. Moderato. Sostenuto. Affettuoso. Amorose. Scherzo ἢ scherzande. Brioso ἢ con brio Con Fuoco. Con miana Risoluto. Agitato. Vivace κτλ.

Αἱ λέξεις αὗται ἀναφέρονται εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ τεμαχίου, δεικνύουσι δὲ αἰσθητικώτερον τὸν βαθμὸν τῆς κινήσεώς του.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν τοιούτων ἀκριβῶν λέξεων δὲν ἐννοοῦμεν καλῶς τὴν ἔννοιαν τοῦ μουσικοῦ τεμαχίου· ἔπρεπε δὲ νὰ ὑπάρχῃ ὄργανόν τι ἰδιαίτερον, τὸ ὁποῖον νὰ δεικνύῃ μετὰ μαθηματικῆς προσεγγίσεως καὶ αἰσθητοῦ τινος τρόπου, ὅλους τοὺς νοητοὺς βαθμοὺς τῆς κινήσεως

Πλεῖσται δοκιμαὶ ἐγένοντο πρὸς κατασκευὴν τοιούτου τινὸς ὀργάνου. Ἐπὶ τέλους ἐπενόησαν ἕν, ἐκπληροῦν ὅλους τοὺς ἐπιθυμητοὺς ὅρους, τοῦτο δὲ εἶναι ὁ μετρονόμος (Métronome). Ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Winckel (d' Amsterdam) ἐτελειοποιήθη δὲ κατὰ τὸ 1875 ὑπὸ τοῦ Maëbyel, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομά του. Ἰδοὺ πῶς ἀποτελεῖται τὸ ὄργανον τοῦτο. Εἰς κιβώτιόν τι προσαρμόζεται ἐκκρεμές τι, οὗτινος τὸ στέλεχος εὑρίσκεται πρὸς τὸ ἄνω. Διὰ τοῦ στελέχους τούτου περᾶται δακτυλίδιόν τι κινητόν, βραδύνον ἢ ἐπιταχύνον καθ' ὅσον ἀπέρχεται ἢ κατέρχεται τὰς κινήσεις τοῦ ἐκκρεμοῦς. Κλίμαξ βαθμολογουμένη, τίθεται πλησίον τοῦ ἐκκρεμοῦς, δεικνύουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν κινήσεων εἰς δεδομένον τινὰ χρόνον.

Ἡ διάρκεια αἰσθητοποιεῖται διὰ τοῦ θορύβου (τίκ-τάκ) τὸν ὁποῖον παράγει ἡ μηχανὴ εἰς ἑκάστην κίνησιν τοῦ ἐκκρεμοῦς.

Ὁ ἐφευρέτης ἔλαβεν ὡς ὅρον τοῦ χρόνου τὸ λεπτόν, ἑπομένως ὁ ἀριθμὸς εἰς ὃν θέτομεν τὸ δακτυλίδιον τοῦ ἐκκρεμοῦς, δεικνύει πόσας κινήσεις θὰ ἐκτελέσῃ ὁ μετρονόμος εἰς ἓν λεπτόν.

Οὕτω θέτομεν τὸ δακτυλίδιον ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 50, ὁ μετρονόμος τότε ἐκτελεῖ 50 κινήσεις κατὰ πρῶτον λεπτόν. Ἐὰν δὲ τὸ θέσωμεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 80, θὰ ἐκτελέσῃ 80 κινήσεις

Ἵνα δείξῃ ὁ συνθέτης τὴν κίνησιν τεμαχίου τινός, γράφει ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ σημεῖόν τι ἀξίας, συνοδευόμενον μετὰ ἀριθμοῦ τινος τοῦ μετρονόμου π. χ. τὸ ἑξῆς ♩=60 (ἡμίμακρον συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 60), σημαίνει, ὅτι τὸ ἡμίμακρον πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἑξηκοστὸν μέρος ἑνὸς λεπτοῦ. Τὸ ἑπόμενον ♩ = 108 (τὸ βραδὺ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 108) σημαίνει, ὅτι τὸ βραχὺ θὰ εἶναι τὸ ἑκατοστὸν ὄγδοον.

Ἐν τῷ τεμαχίῳ πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι μέρη τινά, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ κίνησις βραδύνεται ἢ ἐπιταχύνεται.

Οἱ μερικοὶ μετασχηματισμοὶ εἰς τὴν κίνησιν δηλοῦνται διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων:

Rallentato καὶ συντόμως rall.
Ritardanto καὶ συντόμως ritard
Ritenuto » » riten
Slarganto » » slarg

Accelerando » » accel
Stingendo » » sting

Ὁπόταν θέλωμεν νὰ παύσωμεν τοὺς στιγμιαίους τούτους μετασχηματισμοὺς τῆς κινήσεως, μεταχειριζόμεθα τὰς ἑξῆς λέξεις, tempo primo (εἰς τὸν πρῶτον χρόνον) ἢ à tempo. Ἐνίοτε ἐπὶ πολὺ ἐπεκτείνεται ἡ κίνησις καὶ τότε δηλοῦται διὰ τοῦ ἑξῆς σημείου ⌒. Ὀνομάζεται δὲ στιγμὴ ὀργάνου, ὁπόταν τίθεται ἐφ' ἑνὸς φθογγοσήμου καὶ στιγμὴ συγκοπῆς, ὁπόταν τίθεται ἐπὶ σημείου τινὸς παύσεως.

Ἡ στιγμὴ τοῦ ὀργάνου δηλεῖ, ὅτι τὸ φθογγόσημον πρέπει νὰ ἐπεκταθῇ κατὰ ἀπροσδιόριστόν τι διάστημα.

Ἡ δὲ στιγμὴ τῆς συγκοπῆς δηλοῖ, ὅτι ἡ παῦσις πρέπει νὰ ἐπεκταθῇ ἀπροσδιορίστως.

Αἱ κύριαι κινήσεις δηλοῦνται διὰ τοῦ κτύπου τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδός. Ἔχομεν κινήσεις κανονικάς, δι' ὧν καλλίτερον ἐννοοῦμεν τὰς διαιρέσεις τοῦ χρόνου. Πρὸ πάντων δὲ μετροῦμεν διὰ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδός, ὅπως διατηρῶμεν τὴν ἀπαιτουμένην τάξιν ἐν τῷ τεμαχίῳ.

Εἰς ὅλους τοὺς χρόνους ὁ πρῶτος χρόνος δηλοῦται διὰ τῆς θέσεως τοῦ ποδὸς ἢ τῆς χειρός, ὁ δὲ τελευταῖος τοὐναντίον διὰ τῆς ἄρσεως.

Τὰ ἑπόμμενα σχήματα δεικνύουσι τὰς κινήσεις δι' ὧν ἐκτελοῦμεν τὸν ἐκ δύο χρόνων ἀποτελούμενον πόδα, τῶν ἐκ τριῶν καὶ τὸν ἐκ τεσσάρων.

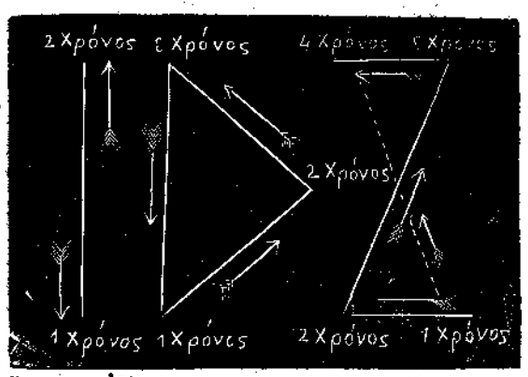

Ἰδιαίτεραι μουσικοὶ διαφοραί.

Γνωρίζομεν ἤδη καλῶς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς μουσικῆς γλώσσης, δηλαδὴ τὰ διάφορα ἐν χρήσει σημεῖα διὰ τὸν τονισμόν, πῶς γράφονται καὶ τίνι τρόπῳ ἀναγιγνώσκομεν αὐτά.

Ἡ μαγικὴ ὅμως δύναμις τοῦ τεμαχίου ὑπάρχει ὁλοτελῶς εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ συνθέτου.

Ἔκφρασιν ἐν τῇ μουσικῇ ὀνομάζομεν τὴν μετάδοσιν μουσικοῦ τινος τεμαχίου, ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ ἠκούσαμεν.

Διαφοραὶ κατὰ τὰς τεχνικὰς ἐννοίας τῆς λέξεως εἰσὶν αἱ μετασχηματισμοὶ εἰς τὴν ἔντασιν, εἰς τὸν τονισμόν, εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τέλος τοῦ ἤχου, ἐν συντόμῳ τὰ σπουδαῖα μέσα, δι' ὧν δηλοῦται τὸ αἴσθημα τοῦ μουσικοῦ.

Ὁ συνθέτης δύναται βεβαίως διὰ καταλλήλων μέσων ἐν μέρει νὰ δηλώσῃ τὰς τοιαύτας διαφορός, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁλοτελῶς νὰ παραστήσῃ τὸ αἴσθημά του. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι συνθέται ἤττον ἐσημείουν τὰς τοιαύτας διαφοράς, προτιμῶντες ν' ἀφίνωσιν αὐτὰς εἰς τὴν διάθεσιν καὶ εἰς τὰς μουσικὰς γνώσεις τῶν ἐκτελεστῶν.

Πάντοτε ὅμως, ὁσάκις τελεῖται μουσικὴ συναυλία, πρέπει νὰ σημειῶνται μετὰ προσοχῆς αἱ διαφοραί, ἐπειδὴ ἄνευ τούτων θὰ προκαλῆται μεγάλη σύγχυσις εἰς τὴν ἁρμονίαν.

Διὰ τοῦτο ὑπάρχουσι διάφοροι λέξεις ἐν τῇ Ἰταλικῇ γλώσσῃ, ἐκφράζουσαι τὰς διαφοράς.

Piano διὰ συγκοπῆς p. Pianissimo διὰ συγκοπῆς p. p.
Dolce διὰ dole. Diminuendo διὰ dimin.
Smorzando διὰ smorz. Morendo διὰ mor.
Decrescendo διὰ decresc. Perdendosi pord.
Mezza voce — mez-voc. Sot voce — s. voc.
Sforzando διὰ sfz. Rinforzando διὰ rfz.
Crescendo διὰ cres, Mezzo forte διὰ mf.
Forte διὰ f. Fortissimo διὰ f. f.
Calando διὰ cal. Piano forte διὰ p. f.
Forte piano διὰ f. p.

Δηλοῦμεν διὰ τοῦ ἑξῆς σημείου τὴν διαφορὰν τοῦ αὐξανομένου ἤχου, >. Διὰ τοῦ ἑπομένου δὲ τὴν διαφορὰν τοῦ ἐλλαττουμένου <. Ἐπὶ τέλους διὰ τοῦ ἑξῆς ⟷ τὴν αὔξησιν ἢ ἐλάττωσιν.

Τὸ ἑνωτικὸν τιθέμενον ἐπὶ διαφόρων φθογγοσήμων δηλοῖ, ὅτι πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀλληλοδιαδόχως ἄνευ διακοπῆς τινος.

Τὸ τοιοῦτον δηλοῦται διὰ τῆς λέξεως legato ἢ strisciato.

Legato

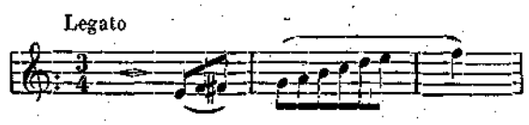

Τὸ ἐναντίον δὲ τοῦ ἑνωτικοῦ εἶναι τὸ staccato

Δηλοῦται δὲ διὰ μακρῶν στιγμῶν, τεθειμένων ἄνωθεν ἢ κάτωθεν φθογγοσήμων. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὰ φθογγόσημα πρέπει νὰ ἐκτελῶνται ἐντόνως καὶ χωριστά.

Stagato

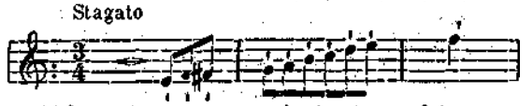

Ἀδυνατώτερον κτυπητὸν ἐκφέρεται διὰ στιγμῶν στρογγύλων.

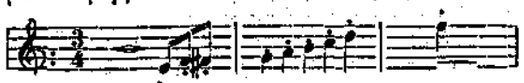

Ἐπὶ τέλους διὰ φθόγγους ἀσθενῶς κτυπητοὺς αἱ στρογγύλαι στιγμαὶ συνδέονται διὰ ἑνωτικοῦ.

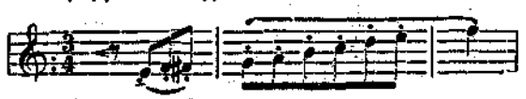

ΤΕΛΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

36. Αἴνιγμα.

Ἀπό ἕνα γράμμα
καὶ μονάδα μίαν
σχηματίζεις, φίλε
δένδρων ἀπειρίαν.

37. Γρῖφος.

ο
« — 1» εἶνε ο δικον ο
1 ο

38. Γρῖφος.

Δένει μὲ πα πα πα ΡΧ 1

39. Γρῖφος.

1000 λήθη 11 πανία

Κισσὸς

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

12ου ΤΕΥΧΟΥΣ

31. Π-ἰστός = πιστός.

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δεσ Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεωρ. Παπασταύρου ἐξ Ἀθηνῶν ἡ Δεσ Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν.

32. Ἡ ἀτιμία εἶνε ἀπόρροια τῆς πενίας.

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δεσ Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Γεώργιος . . . ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Μιχ. Παπασταύρου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δεσ Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν.

33. Ὁ καφὲς ἦλθεν ἐξ Ἀραβίας

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δεσ Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δεσ Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ κ. Αὐρηλία Μ. Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν.

Σ. Φ. Τὰ αἰνίγματα 29 καὶ 30 τοῦ 11ου τεύχους ἔλυσαν καὶ ὁ κ. Α. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Φραγ. Κορτέσης ἐκ Καΐρου.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

Ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 25 τοκομεριδίου τοῦ ἐκ φρ. χρ. 89, 875, 000 ἐθνικοῦ δανείου (890) 5 0)0 (Σιδηροδρόμου. Πειραιῶς-Λαρίσης) πληρωτέου πρὸς φρ. χρ. 4 ἀπὸ τῆς ο) 15 προσεχοῦς Δεκεμβρίου.

Ἀθῆναι τῇ 16 Νοεμβρίου 1902.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ ὅτι

κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τοκομεριδίου λήξεως 19)1 Ἰανουαρίου 1903 τῶν ἑξῆς ἐθνικῶν δανείων:

α')	Δάν.	1831 5 0)0	πρὸς φρ. χρ.	4.50
β')	»	1884 5 0)0	» »	4.—
γ')	»	1887 4 0)0	» »	4.30
δ')	»	1893 5 0)0	» »	2.50
ε')	»	1902 4 0)0	» »	10.—

Ἀθήνησι τῇ 37 Νοεμβρίου 1902.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ. Ἐξεδόθη τὸ 7ον τεῦχος περιέχον πίνακα τοῦ Πειραιῶς καὶ ἄρθρα ἀπὸ τοῦ Γοβενὼ μέχρι τοῦ «Δημητρακοπούλου,» ἐξ ὧν μνημονεύομεν, τὰ Γούμ. Γύζιες, Δάνδολος, Δελφοί, Δηλιγιάννης.

Ἕκαστον τεῦχος τιμᾶται ἐν Ἀθήναις δρ. 80 ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 90, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δρ. 100.

Ἐκδόται Μπέκ καὶ Μπάρτ, Πλατεῖα Συντάγματος.

Δ. Ν. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ. ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ. Ἐξεδόθη ὑπὸ τῶν καταστημάτων υἱῶν Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ὀγκώδης τόμος, περιλαμβάνων πλήρεις καὶ τελείαν πραγματείαν σχολικῆς, ἐμπορικῆς καὶ τραπεζητικῆς ἀριθμητικῆς, μετὰ καταλόγων τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν τῶν κυριωτέρων Κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς καὶ ἐξισώσεως αὐτοῦ μὲ τὸ γαλλικὸν μετρικὸν σύστημα ὡς καὶ τῶν νομισμάτων ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἐξισώσεως αὐτῶν πρὸς τὸ φράγκον.

Εἶναι ἀναγκαιότατος εἰς πάντας καὶ τιμᾶται φρ. 5 διὰ τοὺς συνδρομητάς μας.

ΥΓΙΕΙΝΟΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐν Σάμῳ κ. Π. Γ. Πανταζῆ ἰατροῦ εἰδικοῦ τῶν ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος ἐν γένει περιέχων συμβουλὰς ὠφελίμους καὶ πρακτικὰς διὰ τὰς μητέρας.

Τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὠφελιμωτάτου τούτου βιβλίου συνιστῶμεν εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν.

Τιμὴ φρ. χρ. 1,50.

ΚΥΡΙΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΦΙΛΟΙ

Ὅσοι θέλετε νὰ πωλήσετε Κρητικὰ ἢ Ἑλληνικὰ γραμματόσημα παντὸς εἴδους εἰς τὰς μεγαλειτέρας τιμάς.

Ὅσοι θέλετε νὰ κάμετε ἀνταλλαγὰς Ἑλληνικῶν ἢ Κρητικῶν μὲ ξένα.

Ὅσοι θέλετε νὰ συμπληρώσητε τὰς συλλογάς σας διὰ σπανίων γραμματοσήμων ὅλων τῶν ἐθνῶν εἰς τιμὰς εὐθηνοτάτας Ἐπισκεφθῆτε τὸ Γραμματοσημολογικὸν γραφεῖον τῶν κ. κ. Ἀδελφῶν Σπετσιώτου.

8 Ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ.

ΑΓΟΡΑ, ΠΩΛΗΣΙΣ, ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Κ. Π. Χανιά. Συνδρομή σας ἐλήφθη, Ἀπόδειξις μετὰ λαχείου σας ἐστάλη αὐθημερὸν ταχυδρομικῶς.— Β. Β. Πετρούπολιν. Δὲν ἀναμιγνυόμεθα δημοσιογραφικῶς εἰς τὴν πολιτικήν. Ἡ «Φύσις» ἀκολουθεῖ τὸ πρόγραμμά της, ὅπερ ἀναδημοσιεύομεν ἐν ἀρχῇ ἑκάστου ἔτους.— Σ. Κ. Τεργέστην. Δύο τόμοι χρυσόδετοι ληξάντων ἐτῶν ἀπεστάλησαν ὑμῖν ἐπὶ συστάσει. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.— Κ. Α. Ἀλεξάνδρειαν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν ἀπὸ 1. 9βρίου. Φύλλα ἐστάλησαν ὑμῖν ὡς καὶ ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας.— Α. Β. Κέρκυραν. Ζητούμενοι ἀριθμοὶ σᾶς ἀπεστάλησαν καὶ ἐγράψαμεν.— Γ. Ζ. Bourgas. Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλπίζομεν συνεκρατήσατε λοιποὺς. Ταξείδιον ἀρκετὰ καλόν.— Α. Γ. Bourgas. Δελτάριον ἐλήφθη Φ. Πηνελόπη σᾶς σπέλλεται, ὡς γράφετε. Γράφομεν.— Θ. Κ. Μελίτην. Ἐπιστολὴ μετὰ πανηματίου ἐλήφθη καὶ ἐδημοσιεύθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ δελτάρια κτλ.— Δ. Κ. Βῶλον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ἀμέσως ταχυδρομικῶς.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου